

L'Estel
Bellavista,44
07240 Sant Joan

Telèfon
971 85 85 80
657 012 568

L'ESTEL

www.racocatala.com/esteldemallorca
E MAIL estel@premsaforana.cat

AMB EL PATROCINI DE

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura
i Mitjans de Comunicació

A.P.E.C
ASSOCIACIÓ
DE PUBLICACIONS
PERIÒDIQUES
EN CATALÀ

ANY XXVIII. NÚMERO 664

1ER DE DESEMBRE DEL 2009

PREU: 2 €

S'ARENAL DE MALLORCA

Fa 2 anys que na Rebeca Fernández ha obert la Perruqueria Zone Confort al carrer Cabrera,15 de s' Arenal. A la foto amb la seva ajudant Laia Sierra. 971 441 099

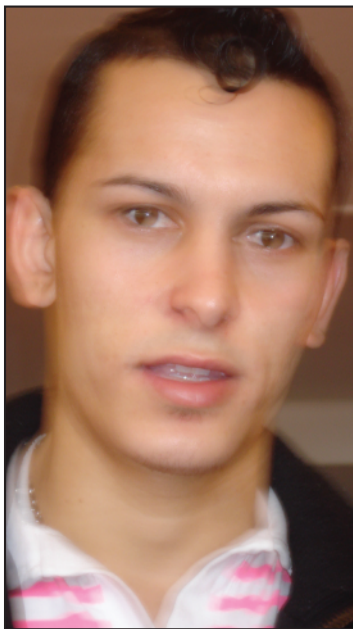
Fa 4 anys que n'Antoni Legaz regenta el Bar Mediterrani al carrer Berga,75 de s' Arenal. A la foto amb el seu client Toni. 635 085 225

BINISSALEM

Fa 2 mesos que na Lluïcia Vedell i Coma ha obert la sabateria Coma al carrer sa Coma, cantonada Catadràtic Bartomeu Oliver de Binissalem. 871 913 494

DIJOURS BO D'INCA

En Said el Jit acaba d'obrir el Bar Es Raconet al carrer Sant Bartomeu,27 d'Inca. Kebacs, menjars ràpids. 666 156 216

En Francesc Martorell acaba d'obrir la Cooperativa Es Perpal al carrer de Mestre Antoni Torrandell,48 d'Inca. Reinserten al món laboral als discapacitats físics. També tenen un magatzem d'aliments bàsics per a gent amb ingressos mínims. 971 802 687. www.esperpal.org

SANT JOAN

Fa un mes que la família Coll regenta el Bar can Fiol al carrer del Mestre Mas, 1 de Sant Joan. Despatxen menús a 7'90. Tot lo dia despatxen variats, pa amb oli, hamburgueses, pepitos... 971 591 736. A Sencelles la seva família regenta el Restaurant La Parrilla on despatxen la carn torrada a la graella, al carrer Rafal,1. 971 574 423

LLUC

Fa 2 anys que en Guillem Pasqual d'Ariany regenta L'Hostal de Lluc, un lloc on se menja per una vintena d'Euró. 971 517 022

Fa 7 anys que n'Antoni Pont va obrir la Tapiceria i Cortinatges Inca a la Gran Via Colom,174 d'Inca. 971 501 108

Son en Joan Pastor i el seu empleat Martí. Tenen la Fusteria pastor al carrer dels Sastres mòdul,3 del Polígon d'Inca. 971 503 328

L'ESTEL

No publica ofertes
de comerç sexual

prou agressions
dels estats espanyol i francès
a la nostra llengua

Volem viure plenament
EN CATALÀ

PLATA
FORMA
PER LA
LLENGUA

Llegeix i subscriu-te a
L'ESTEL

la revista dels empresaris
Tel. 971 85 85 80

LA REVISTA DELS EMPRESARIS

JOAN LLADONET

Aquestes paraules del títol eren les que acabaven un llarg comentari per internet d'un articulista de *Diari de Balears* al'article *Jo acús* de Tomeu Martí, de dimecres, 3 de setembre. Aquest acusava els guàrdies civils maltractadors i violents, la direcció actual del PP de les Illes, les organitzacions antimallorquines, el diari anticatalà que tots coneixem i el delegat del Govern espanyol (l'OCB ha demanat la seva dimissió) pel fet succeït durant el mes d'agost, en què un jove mallorquí va ser agredit físicament al cap, a la boca i a diverses parts del cos per un guàrdia civil, amb el consentiment d'uns altres, per haver-los parlat en català.

Aquest és un altre fet que demostra que vivim en una colònia que aixopluga el cap de

l'Estat no elegit democràticament i al qual li hem d'agrair que vulgui viure un mes cada any entre nosaltres. Ivan Cortès va rebre cops per diverses parts del cos, i va ser retingut en una estança a l'aeroport de Palma per guàrdies civils, perquè segons ells els havia faltat al respecte per haver-los parlat en català. Quan se'n va voler adonar ja l'havien denunciat per alterar l'ordre públic. Això és molt greu. 34 anys després de la mort del dictador, més de trenta anys de Constitució espanyola, quasi trenta anys d'Estatut i de normalització lingüística i ens trobam a les beceroles de la democràcia i amb actuacions idèntiques a les que hi havia en temps de la dictadura. Els que es fan dir polítics demòcrates no fan res. Fets com aquest, que es van repetint sovint, i si no es repeteixen més és perquè la majoria actua derrotats i acovardits, demostren que els espanyols no han après res, no en volen aprendre ni n'apren-

dran mai. La llàstima és que sigui amb una sèrie de col·laboradors, que des d'aquí, van fent part de la feina bruta als qui no són capaços de dur les regnes democràtiques del poder. Els guàrdies saben com s'ha d'actuar, saben que facin el que facin no els passarà res, perquè després ho negaran davant un jutge i serà la paraula d'un davant la paraula d'un altre. La companya del jove agredit va poder veure com li pegaven el primer cop abans de tancar la porta i es va posar a cridar que pegaven a la seva parella i els guardes de seguretat de l'aeroport ni es varen immutar. Vivim envoltats de contraris, si no són enemics.

El president del Congrés, José Bono, es nega a permetre, o a canviar el reglament per autoritzar, que es puguin parlar les altres llengües cooficials existents a l'Estat espanyol. A la metròpoli de les colònies no es pot permetre tal lleugeresa. Finalment, davant la insistèn-

cia, Bono ha afirmat que el reglament l'han de modificar els parlamentaris, perquè sap que PP, PSOE i UP y D no varen voler signar el document que feia la petició esmentada. Els votants dels Països Catalans han de despertar del somni ancestral en què es troben, els votants del Principat, de les Illes i del País Valencià han de saber que el PSC que governa a la Generalitat i a l'ajuntament de Barcelona, juntament amb el PSIB que governa a les Illes, als Consells Insulars i a l'ajuntament de Palma, també varen votar en contra que es pogués parlar en català al Congrés. Esperau que aquesta gent mogui un dit per l'afaitat, una vegada i una altra, Estatut? Aquí, a les Illes, ja varen votar en contra d'igualar la llengua pròpia, la catalana, a la llengua imposada, la castellana, permetent que en el nostre territori la nostra llengua fos una llengua subordinada.

Si un poble com Arenys de Munt, d'uns quants milers

d'habitants, vol exercir un dret democràtic com és el de decidir si creuen convenient la independència de Catalunya, resulta que el Govern de l'Estat ha de posar en marxa la seva Advocacia per paraitzar aquesta votació. De quina llibertat parlen quan s'omplen la boca amb aquesta paraula? Per què els habitants de qualsevol poble dels Països Catalans no han de poder dir si estan a favor o no (qualque cadena de televisió va fer una enquesta a unes quantes persones i totes varen dir que no, de què tenen por?) que Catalunya sigui un estat sobirà, social i democràtic?

És aquesta situació agreujada amb moltes altres que tots coneixem, però que no hem de deixar de denunciar, que va fer escriure, com si cridàs ben fort, a Jordi Caldentey, les paraules que podeu llegir al títol. Les que escriuré jo són:

DECISIÓ COL·LECTIVA I INDEPENDÈNCIA!

Els estralls de l'espoli fiscal ja afecten la UIB

La UIB pensa en numerus clausus si manquen doblers

Montserrat Casas, rectora de la UIB, avisa que no podran oferir places il·limitades a totes les carreres si l'any que ve encara persisteix la retallada pressupostària

Ander Zurimendi | 19/11/2009

Si la Universitat no rep els doblers suficients, tampoc no podrà garantir l'accés il·limitat a cada carrera que ofereix. Així de contundent es mostrà ahir la rectora de la UIB, **Montserrat Casas**, a l'hora de valorar l'aportació pressupostària que rebran del Govern autonòmic per a l'any 2010. De fet, la partida a la UIB disminuirà un 4,4% respecte del l'actual pressupost, passant de rebre 65 milions d'euros als 62.2 prevists. És per això que la rectora hagué de posar damunt la taula una possibilitat mai no concebuda fins ara: establir numerus clausus. La mesura significa que si hi ha més demanda que places oferides, tan sols cursaran estudis els alumnes amb millor puntuació acadèmica.

Segons explicà ahir Montserrat Casas, el problema s'agreuja per l'aplicació de Bolonya. "Com podem parlar de qualitat en l'ensenyança, quan tenim 100 alumnes a la mateixa classe?".

I és que el procés de Bolonya demana, explícitament, davallar la ràtio d'alumnes per professor. A més a més, la implantació efectiva de Bolonya conduirà a fer que les diplomatures de tres anys es converteixin en quatre. "Per tant, necessitem més infraestructures per fer les classes, a més d'augmentar els professors per impartir-les".

Els actuals pressuposts, idò, caminen en la línia oposada a les demandes de la Universitat. Un darrer handicap que es presenta a la UIB és el previsible augment d'alumnes que hi haurà per setembre de l'any que ve. "Estam registrant més prematrics que altres anys, sobretot en carreres d'Humanitats i de Dret". L'increment extra d'estudiants se situaria en prop de 300 matrícules més. Actualment, la **UIB** dedica una inversió mitjana per a alumnes d'uns 4.900 euros, lluny de la mitjana europea (16.000). És per això que des del Rectorat repeteixen constantment que la UIB és una de les pitjors finançades de l'Estat. "Estam entre les 15 amb menys doblers", es queixa Casas, a més de mostrar-se satisfeta perquè, igualment, "també som de les 15 més productives".

Reproduït de www.dbalears.cat

Andorra acceptaria incorporar-se a la UE si no ha de renunciar a la sobirania ni a la identitat

Per l'excap de govern andorrà 'no hi ha altra opció que pertànyer a la UE, perquè només té avantatges'

El copríncipat d'Andorra s'incorporaria a la Unió Europea si l'acord d'integració fos favorable per a un estat petit com és el Principat i aquest no suposés renúncies importants a la seva identitat ni a la seva sobirania. L'ambaixador d'Andorra al l'Estat espanyol, Eugeni Bregolat, l'expresident andorrà, Òscar Ribas Reig i l'ambaixadora del Principat andorrà a Brussel·les, Imma Tor han arribat a aquesta conclusió durant la primera jornada del Summit Andorra. Concretament, Bregolat ha dit que l'acord s'hauria de fonamentar en la lliure circulació de persones, mercaderies i serveis capitals, i en que es vulneri ni la seva identitat ni la seva sobirania. D'altra banda, l'excap del Govern andorrà, Òscar Ribas Reig, va reconèixer que el Tractat de Lisboa és una bona oportunitat per als petits estats i va concretar que "les condicions sota les quals Andorra s'incorporarà finalment a la UE cal posar-les per l'altra part, però òbviament el país haurà de prendre posicions dures per a fer valer les seves particularitats".

Per la seva banda, Tor, ha afirmat que "no hi ha altra opció per a Andorra que no sigui la UE, perquè pertànyer a Europa només comporta avantatges".

BERNAT JOAN I MARÍ

Les actituds provincianes se solen presentar quan algú actua de manera acomplexada, com a element no prou central, no prou bo per comparar-se amb la gent de la metròpoli, no prou ben educat o no prou cosmopolita. Parteixen, òbviament, del fet de considerar que hi ha maneres d'actuar que "fan de poble", que et delaten com a membre de la tribu en comptes de presentar-te com a persona de món.

Aquestes actituds parteixen, habitualment, de la incapacitat d'actuar amb normalitat davant un supremacisme extern, i esdevenen patètiques quan el subjecte que les pateix les assimila com a elements de la pròpia voluntat. És a dir, no es tracta només de trobar-se en una situació de subordinació real (en circumstàncies determinades), sinó d'incorporar plenament el concepte de subordinació i

defensar-lo a mort davant qui sigui. La psicologia social ha de dedicat una part dels seus esforços a estudiar aquest tipus d'actituds.

Escric tot això pensant en el que s'esdevingué fa un parell de setmanes en relació a una visita de representants de les comunitats de la Costa Est de Nicaragua al Parlament de Catalunya. Aquestes persones varen creuar l'Atlàntic per veure com s'organitzava l'autonomia, com es recuperaven la llengua i la cultura i com es treballava en un context de repartiment del poder i de distribució de les competències. La majoria d'aquests nicaragüencs, contràriament al que els provincians podrien suposar, no eren castellano-parlants. N'hi havia que parlaven miskito, en les seues diferents variants (molt allunyades entre elles), i alguns parlaven anglès crioll. Compartien, això sí, el coneixement de l'espanyol, imposat per successives dictadures en aquella part de Nicaragua.

El Parlament de Catalunya

va disposar traducció simultània català-castellà perquè els visitants poguessin seguir la sessió sense dificultat. Les intervencions de la part nicaragüenca es desenvoluparen en espanyol, però les de la part catalana foren desaparellades. Hi hagué dues intervencions fetes en català (la del director general de cooperació al desenvolupament de la Generalitat i la del seu propi grup, Esquerra; i la intervenció corresponent al grup de Convergència i Unió), una curiosa intervenció bilingüe (del representant del Partit Socialista) i un parell d'intervencions fetes ja directament en espanyol, perquè no quedàs dubte de la ideologització, del provincianisme, o d'ambdues coses (la del PP i la d'Iniciativa per Catalunya-Verds).

Després es va desencadenar una polèmica, sobre si hauria calgut la traducció automàtica, que a qualsevol país normal hauria sét del tot impossible. Hi hagué persones que, des de l'àmbit polític i, sobretot, des dels mitjans de comunicació, es

demanaren si "calia" gastar diners en traducció automàtica, tot tractant-se d'una delegació nicaragüenca. N'hi hagué que, fins i tot, es varen escandalitzar de la despesa (mil euros).

Particularment, per posar el provincianismòdrom em marxa, no se m'acudia res més que traduir la mateixa situació a algun vesí que no fos tan província com nosaltres. Per exemple, si algú que parla anglès compareix al parlament espanyol en una comissió qualsevol, suposant que els diputats i les diputades sàpiguen anglès, renuncien a l'espanyol? Passen a parlar en anglès, en atenció al fet de tenir visitants de fora? Troben car despendre diners en traducció simultània? I, suposant que implementin la interpretació, que sol ser el més habitual, se'n queixen, els mitjans de comunicació? Els diuen els diaris a ses senyories que ja farien bé d'aprendre anglès i que així el congrés dels diputats s'estalviaria diners en traducció?

L'acomplexament provin-

cià davant la llengua s'assembla molt al mateix acomplexament davant la representació del país a l'exterior. Al llarg d'aquesta legislatura, la premsa espanyola ha bramat sistemàticament cada vegada que la Generalitat de Catalunya ha obert una nova delegació a l'exterior (ja funcionen Brussel·les, Londres, París, Berlín, Nova York i Buenos Aires, i, en un futur ben pròxim, haurien d'estar a ple rendiment Rabat i Beijing o Shanghai). Se'n remarquen sistemàticament les despeses i es posa el crit al cel. La mateixa premsa, emperò, no sembla especialment preocupada per la despesa que suposa el fet de tenir ambaixades espanyoles, ni clama per l'austeritat en aquestes ambaixades.

Quan hi ha crisi, s'ha de renunciar al català arreu i a la presència catalana al món, però el mateix criteri no s'aplica ni a l'ús del castellà (igualment renunciabile) ni a la presència espanyola (ben prescindible per al devenir del planeta). Què ho deu fer!

Perdent, guanyarem

QUIM GIBERT
psicòleg i coautor
d'*Autoestima i Països
Catalans*

Per interessos generalment comunitaris, des del l'època dels romans el desviament de rius ha estat una constant en el decurs de la història. Per canviar el curs d'un riu sovint s'opta per apilonar pedres en forma de mur de contenció. I d'aquesta manera establir noves ribes en el sentit que convé dur l'aigua. Mentre s'aixequen aquestes parets tens la sensació que perds el temps, que l'aigua s'escolarà irremeiablement entre el pedregam. Però també és cert que a base d'anar col·locant i encaixant les pedres arriba un moment que tot d'una el riu fa un tomb i acaba encarat cap on

volies desviar-lo. Quan és en favor d'un bé comú, lluitar per reconduir la força d'un riu esdevé un repte amarat d'emocions. Tant com ho era per Marta Pessarodona fer un poema combatiu en ple franquisme: «la temptació no es podia resistir» (Lletres, núm. 40). Si la dictadura espanyola va fer figa fou gràcies als que feren parets de pedra per fer girar el corrent fluvial cap a la democràcia.

El pitjor que li pot passar a una persona, a un país, és caure en la buidor, no sentir. Ser generació en lloc de nació. En rigor, es parla de l'horror vacui com a quelcom insuportable. I és que als mortals ens agrada sentir coses. Per això, sovint intentem repetir la intensitat d'uns sentiments que ens han fet vibrar.

En aquesta línia, l'historiador Enric Pujol detalla que el

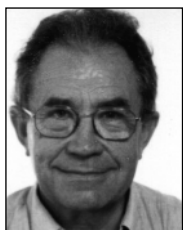
procés obert a París (1927) contra Francesc Macià i els seus seguidors, arran dels fets de Prats de Molló, va ser «emocionant, frenètic, apassionant» (Sàpiens, núm. 84). El ressò judicial fou tan impactant que el mateix Macià va dir: «perdent, guanyarem». I, certament, el mite de l'Avi es va gestar en aquest context.

Un bé de Déu d'emocions és el que vaig notar el capvespre abans de la consulta independentista d'Arenys de Munt. En aquest ambient, un veí del poble va dormir més tranquil havent anat a comprovar que en uns terrenys de Can Gelpí, a hores d'ara una urbanització dels afores, no hi havia cap grupuscle de Falange Española acampat. I l'endemà, qui més qui menys va veure que els falangistes no eren «com gegants», malgrat que en va córrer la brama. I és que el 13-

9-09, encara que la processó anés per dins, fou un dia emocionant per a la majoria d'arenyencs. El periodista Vicent Partal va escriure: «Vaig veure àvies que anaven de bracet amb una papereta tremolosa a la mà i xiquets que es volien fotografiar amb el pare ensenyant a tothom que votava sí. Gent que plorava pensant en els qui no havien pogut arribar a veure aquell dia i gent que s'abraçava i ballava pel carrer amb els ulls brillants i deserts» (Vilaweb, 14-9-09). Ben mirat, les pressions i les amenaces, tant de l'Estat espanyol com de grups feixistes, no han aconseguit altra cosa que reforçar emocionalment el camí vers la llibertat. El repte actual, gaudir d'un dret tan democràtic com el de decidir, és una oportunitat. I és que ara de raons atractives per lluitar n'hi ha tantes o més que contra el que

va ser el franquisme.

No haver-nos adaptat mai a una Espanya que ens anul·la i, en conseqüència, reaccionar davant d'aquest greuge ha estat una actitud altament creativa. És a dir, un senyal de salut col·lectiva. El nostre vincle amb Catalunya ha resistit bé les estocades d'un passat advers. Hem pogut feliçment neutralitzar un bon grapat de traumes. No ens fa por l'estimball perquè serem capaços de vorejar-lo. El cor batega il·lusionat. La nostra vitalitat és admirable. Això explica que moltes viles i ciutats no hagin dubtat a promoure, a posar la seva pedra, convocant el 13-12-09 noves consultes sobiranistes. Amb aquesta mera decisió municipal ja podem parlar d'un cert èxit. De fet, a la vida el no sempre el tenim. Juraria que hem començat a desviar un riu cabalós.

ALEXANDRE PINEDA
FORTUNY

Montillas'haurà quedat content de veure com les seves cíniques paraules no han provocat cap terratrèmol, els acòlits del poder són molts, intolerable és doncs, el que va pronunciar tot fent el cant del gall, dissabte 7 de novembre, amb un gruix de mentides i un suprem exercici de descaradura, insolència, impudícia, desvergonyiment, posant-t'hi unes gruixudes galtes, que segur té d'origen, però que les ha cultivat molt bé en el curs de la seva escalada fins a la presidència de la cinquena Diputació de Catalunya: dita Generalitat. Ell és un gran manifestar que afecta deplorablement a tota la col·lectivitat catalana, que no se'l mereix. També va deixar anar: No tots som iguals, -referint-se al cas de Santa Coloma de Gramenet-, i hauria d'haver-hi afegit, d'altres som pitjors, però ens sabem molt d'amagar-nos curosament, de manera de no perdre prestigi i continuar actuant servint al partit, i a la butxaca pròpia, fins viure a un alt nivell i uns bons estalvis a bon resguard en paradisos fiscals.

Una d'ells, la Tura, va dir governar no és fer negocis, és transformar la societat. Òndia! què ha transformat el pscPSOE (psc en minúscula) en trenta anys?, no res!, ha convertit els sindicats en una carcassa funcional al servei de les grans empreses i dels grans capitals. El partit funciona amb l'aparell burocràtic i cinc o sis homes, d'aquesta manera d'actuar depèn el sou i el futur d'uns milers de llocs de treball, ben col·locats pel partit al sector públic, a costa de vampiritzar la carrera professional dels funcionaris. Diu que el cas Pretòria "no desbaratarà" el projecte que guien l'acció dels ajuntaments. Les disculpes que va demanar en el mateix acte, tampoc no són un acte de sinceritat, no són res més que paraules al buit. Faré un viatge per on m'he pogut informar, de la promiscuitat, en que ha actuat Montilla en fer i desfer societats per encobrir els seus negocis, sempre vinculats als càrrecs que ha ostentat.

Historial abreujat: Començo per l'actualitat de les requalificacions de sòl rústic fetes des

de Presidència a través d'Incasol, només tastar el càrrec. Recordem que paral·lelament a l'alcaldia de Cornellà, també fou diputat de la Diputació de Barcelona, vinculat a urbanisme, llavors fundà Promoció Econòmica de Cornellà S.A. empresa municipal al 100%, ell en fou el president del consell d'administració, d'ara endavant l'anagrama Precsa. Aquesta societat només estava sotmesa al propi consell, alts càrrecs són José Luis Morlano, i Ciriaco Hidalgo, obres: Rehabilitació de Can Mercader adjudicada a dit, com sempre farà, ni concursos públics ni endergues, el cost inicial de les obres estava pressupostat en 122 milions de pessetes, després va costar 60 milions més. Més endavant vingué el Centre de Formació Ocupacional de Sant Ildefons. El sistema de les obres, sense NIF, sense justificants, la Sindicatura de Comptes, va demanar-los una relació de totes les factures, que va emetre a l'empresa municipal, fou debades. Una sola resposta, un sol paper: Aquesta societat ha facturat 273 milions de pessetes, a Precsa, pels serveis prestats. El constructor llavors va liquidar el negoci -s'ha de tancar quan s'ha aixecat la llebre-, de prop de 300 milions de pessetes, hi ha diferències, diners públics sense cap control.

El constructor també va proveir material per les Escoles de Taller Ocupacional. Qui fou l'afortunat que es quedava la feina? Antonio Lorenzo Mestres S.L. de El Bruc. Era una petita constructora que se li adjudicaven unes obres de gran magnitud, com i qui s'embutxacava els diners diferencials dels treballs de tercers?, era un testaferró? Aquest individu estava a les llistes d'Alianza Popular de l'any 1.988. El 1.992 Precsa, just abans de restar inactiva, rep subvencions de diferents administracions: ajuntament de Cornellà de Llobregat, Consell Comarcal, Mancomunitat municipal, Diputació de Barcelona, Generalitat de Catalunya, Ministeri de Treball, Inem, Fons europeus. Precsa va ingressar 500 milions de pessetes per programes i cursos al Centre de Formació Ocupacional, no hi ha informes, funcionaven sense ells, persones matriculades dues vegades.... A la inspecció feta per la Sindicatura de Comptes, ni al·legacions. Montilla va ser incapaç

d'aportar cap document. Ara tot resta prescrit, ara pot rentar-se'n les mans.

AGT Construccions el president era Lluís Garcia, llavors del pscPSOE, ara involucrat en el cas Pretòria, s'adjudicaven obres als seus ajuntaments, Canovelles, Granollers, Montornès, Abrera, Patronat Municipal d'Habitatge de Barcelona, -si Barcelona-, Girona, Santa Coloma de Gramenet, Olesa, El Prat. Un altre personatge, Paz Dorado de sindicalista menja burgesos, a cap d'una patronal sense empresaris, rebia subvencions a sac de la Generalitat (aquestes eren en temps de CIU). Promotora de Imagen y Comunicacion S.L., que només era una comercial interposada entre els clients, manta vegada el mateix partit, feina a fer, aquesta encarregar-la a industrials i emportar-se'n substancials comissions, i desmesurats valors afegits. Només constituir-se, Paz Dorado, es va comprar un Mercedes i una jakuzzi per al seu despatx. La justícia va voler processar-lo, per tantes foscors econòmiques, i amb ell els secretaris d'UGT i CCOO del Baix Llobregat. Es van esbrinar un munt d'estafes, amb munió de factures falses, Montilla era el fundador junt amb Paz Dorado.

Paz Dorado, va anar a visitar la regidora d'urbanisme d'un ajuntament del pscPSOE de la comarca del Baix Llobregat; la visita era perquè li requalifiqués uns solars rústics importants, això -li explicà- reportaria un benefici de 3.000 mil milions de pessetes, i pel gest entre "compañeros", la gratificació seria d'un 3% de l'import global. Es vantava que a darrera seu hi havia polítics molt importants -hi eren. La regidora no va entrar en el corrupte joc, se'n va anar a casa, ella volia servir a la societat, allò que abans he dit de transformar la societat no embrutar-la, la fidelitat a uns principis que veia conculcats, la va fer anar-se'n d'un món amb corrupció a l'engròs, -gràcies Francina per la teva honradesa. Dorado no es va aturar, va fundar Global de Inversiones Europeas S.L. La Sindicatura de Comptes com resta palès, roman ineficaç, innòcua, la influència dels partits polítics la neutralitzen. Tots aquestes afers, tota una munió d'informes van ser aixecats i mostrats al Parlament, durant anys, partit a par-

tit, mai va avançar cap denúncia, mai cap inspecció, tothom a callar, ens podem preguntar el perquè?. La regeneració que cal ha de ser en profunditat, i no hi ha cap partit dels actuals fiables. Els polítics no es poden professionalitzar, que ho siguin els vocacionals, per idees innovadores; dues legislatures i tornar a treballar en el món privat. També s'han d'atansar les seves retribucions als salaris mitjans, no pot ser que cobrin milions anuals. Advoco per retallar-los a la meitat, que ho facin els que es presenten de nou, amb idees de democràcia i d'emancipació a les eleccions del 2.010, cap vot als actuals.

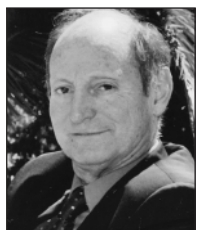
¿On és l'escola dels polítics, per acumular tanta immundícia, tot mirant-se al mirall dels immaculats, ho ha demostrat aquest novembre passat José Montilla, al cap i a la fi, què el va portar a la política? sinó el

desig d'enriquir-se, la pregona cobejança de fer-se multimilionari, l'alçaprem fou l'anar de rebel que està contra l'alta burgesia catalana, tot desitjant entrar a gaudir-ne dels avantatges i la de tenir les butxaques plenes. Ha arribat al nivell de les forces fàctiques, ah! i aquestes són espanyoles, ho sigui no li ha calgut ni desviar-se un mil·límetre del nacionalisme del regne establert, que és el que genera grans beneficis. La democràcia ha d'ésser a la vora de la gent, diputats i regidors per districtes i alcaldes al propi municipi. Doncs prova de la millora de rumb econòmic són: Montilla batlle de Cornellà, torre a Sant Just Desvern. Corbacho alcalde de l'Hospitalet de Llobregat, torre a Sant Cugat del Vallès, Muñoz, alcalde de Santa Coloma de Gramenet, viu al barri del Turó Parc de Barcelona. Només aquestes ubicacions ja els delata, amb la retribució del càrrec no ho podien pas fer.

El llast de la dependència L'economia europea es recupera mentre l'espanyola continua enfonsada juntament amb les de Grècia i Xipre

El creixement del producte interior brut (PIB) del 0,4% de la taxa intertrimestral ha permès que l'eurozona sortís de la recessió aquest tercer trimestre. L'oficina d'estadística comunitària, l'Eurostat, ha publicat avui les xifres preliminars que expliquen que a l'Europa dels 27 el PIB ha augmentat dues dècimes i també ha sortit del terreny negatiu, tot i que acumula una caiguda interanual del 4,3%. L'Estat espanyol, però, és l'única de les grans economies de la zona euro que registra una taxa de creixement intertrimestral negativa i segueix en recessió juntament amb Grècia i Xipre. Per altra banda, Eslovènia, Portugal, Àustria, Alemanya i Itàlia han registrat un major creixement del PIB aquest tercer trimestre.

PERE FELIP I BUADES

La Unió Europea, altre cop, contra les pensions i la sanitat pública

La Comissió Europea ha fet públic, recentment, un informe recomanant nous retalls en les pensions públiques i també en la sanitat pública.

Plou damunt banyat. Cada punt la Comissió Europea, o el Banc Central Europeu o els serveis d'estudis dels grans bancs publiquen "informes" que anuncien la fallida de la Seguretat Social, i exigeixen retalls i privatitzacions de les pensions i els serveis públics.

Ara, en la crisi, els especuladors han fet evaporar-se mils de milions. El capital, per tapar els seus forats, necessita amb urgència el diner de les pensions i el de la sanitat, dins d'una ofensiva en tota línia per tal de salvar al capital, enfonsant les condicions de vida i treball dels treballadors.

En el cas de la Sanitat, el pacte de finançació autonòmica i l'exigència de les autonomies de que retallin el dèficit ja obliga a retalls dràstics en les prestacions sanitàries i a privatitzar. Per fer-ho s'ha posat en marxa la proposta del Pacte Nacional per la Sanitat. La Unió Europea estreny a fi que això se faci rapit.

L'informe de Brussel·les. La Comissió diu que a Espanya perillan les pensions i la sanitat pública, i que la culpa és del desequilibri dels comptes de l'Estat i de la Seguretat Social. Per això, recomanen al Govern que retalli la despesa pública.

L'informe "*sobre l'impacte de la crisi i l'envelliment de la població en les finances públiques dels estats membres*", elaborat per la Comissaria d'Economia (Joaquín Almunia), empitjora totes les previsions que ells mateixos havien donat sobre el nostre sistema assistencial. "Alt risc", diu per a definir el futur de les nostres pensions i de la nostra sanitat. Diuen que la despesa en pensions passarà de quasi el 9% del PIB al 15% en cinquanta anys, i segons ells això resultarà insostenible per el sistema.

Segons els càlculs de Brussel·les. Perquè les comptes públiques espanyoles tornin al camí de la "sostenibilitat", el Govern ha de fer un ajustament total del 11,8% del PIB, que "*pot dur-se a terme a través d'un augment dels ingressos i retalls de despeses*". A més, s'ha de reformar el sistema de protecció social (en particular les pensions públiques i la sanitat) a fi

de desaccelerar l'increment previst en la despesa relacionat amb l'envelliment" afegint que, "*malgrat les reformes s'han de dur a terme de forma que no amplifiquin les conseqüències de l'actual crisi econòmica i financera*" (no fos cosa que algú proposi que els retalls se facin en les ajudes als banquers i altres mesures que la mateixa Brussel·les ha imposat als governs). El mateix Almunia ha declarat que "*les mesures per augmentar la confiança i recolzar la demanda sols tindrà èxit si són percebudes pels mercats i la opinió pública com temporals i coherents amb la sostenibilitat a llarg plaç*".

La Comissió ha tornat a recomanar allò ja decidit en diverses cimeres de la UE, és a dir, que "*és necessari retardar l'edat de jubilació efectiva en la línia de l'augment de l'esperança de vida*". Cal recordar que en l'entramat antidemocràtic de la Unió Europea, les "recomanacions" de la Comissió Europea acaben per ser d'obligat compliment per els governs dels estats membres.

Quina és la situació de la Seguretat Social? Quasi simultàniament, el Ministre de treball, Celestino Corbacho presentava als sindicats i patronal la nova

Estratègia Nacional de Pensions. Segons ella, la Seguretat Social entrarà en dèficit l'any 2023, vuit anys després del previst pel propi Ministeri el 2005, malgrat la crisi econòmica. Recordem que la data de fallida anunciada per a la Seguretat Social s'ha anat retardant.

El Pacte de Toledo ataca altre vegada. Recolçant-se en les "profecies" sobre la fallida del sistema de pensions se signà el "Pacte de Toledo" sobre les pensions. A la tardor de 2008 En Zapatero i en Rajoy acordaren activar-lo, després d'un acord entre el secretari d'Estat de la Seguretat Social, Octavi Grando i Tomàs Burgos (representant del PP en el Pacte) sobre el contingut de la reforma de pensions. El calendari del Govern deixava la reforma de pensions per el 2010. Almunia reclama el retall de pensions i la vicepresidenta Salgado contesta que això ja està previst.

De on mos ve el dèficit. Segons els "experts" ve de l'envelliment de la població, el retard de la incorporació a la feina, la caiguda de la natalitat, etc. Aquestes circumstàncies existeixen, però s'amaguen altres fets relllevants.

Ho són les subvencions als empresaris per "creació d'ocupació", que són bonificacions de la cotització a la Seguretat Social a càrrec de la pròpia caixa. Segons CCOO, des de 1998 a 2008 aquestes subvencions han suposat 23.776,05 milions d'euros (un 3% del PIB). El projecte del Pressupost de l'Estat per a 2010 preveu l'augment d'aquestes bonificacions en 50 milions d'euros. No caldria acabar amb aquestes subvencions a costa de la caixa de la Seguretat Social abans de proposar retalls de pensions?

Cal recordar, a més, que els ingressos de la Seguretat Social venen de les cotitzacions, que són proporcionals als salaris dels treballadors. La política de tancaments d'empreses, de precarització generalitzada, de salaris mileuristes, suposa una minva contínua de les cotitzacions. Com l'existència de més d'un milió de treballadors amb un salari mínim de poc, més de 600 euros.

Com poden garantir les pensions si se perden milers de llocs de feina, de cotitzacions a la Seguretat Social? És que no és precís, per a salvar les pensions, aturar l'hemorràgia dels acomiadaments?

Impulsen un manifest a favor del català a la Franja de Ponent

Recorden que la constitució espanyola afirma protegir la cooficialitat de les llengües

La llengua catalana a la Franja de Ponent compta amb el suport d'un nou col·lectiu que en defensa el seu ús en aquest territori. El filòleg Artur Quintana encapçala un col·lectiu de ciutadans que es declaren partidaris de l'ús i la conservació de la nostra llengua i, a través d'un manifest, expliquen que la Constitució espanyola protegeix la cooficialitat de les llengües minoritàries en territori d'ús habitual. Per això, lamenten que la proposició de Llei de llengües presentada pel Grup Parlamentari Socialista de les Corts d'Aragó no reconeix la cooficialitat de l'aragonès i del català a les respectives zones d'ús, així com també critiquen la forma d'escollir el futur Consell Superior de Llengües d'Aragó perquè dos terços dels seus membres seran escollits en funció dels

"canvis polítics de cada moment". En el mateix manifest es critica que l'aprenentatge de la llengua pròpia sigui voluntari entre els funcionaris i que la toponímia oficial sigui la usada històricament a cada lloc a la vegada que troben a faltar l'ús de l'aragonès i del català a la televisió autonòmica.

L'Agència Catalana de Notícies amplia la cobertura a les Illes Balears i País Valencià

Obre delegacions a aquests territoris. També ha arribat a un acord amb el govern balear i amb IB3

L'Agència Catalana de Notícies (ACN) ha anunciat avui que ha obert corresponals a les Illes Balears i al País Valencià per ampliar la cobertura dels territoris de parla catalana. Tal com ha reconegut el director de l'ACN, Saül Gordillo, millorar i ampliar les informacions d'aquests dos territoris "sempre havia estat una assignatura pendent", perquè l'Agència "ha de tenir el focus posat allà on es parla català". Així mateix l'ACN ha signat un acord amb el govern de les Illes Balears per permetre a les institucions i

mitjans illencs "aprofitar l'estructura de l'Agència que nosaltres no tenim", tal i com ha dit el conseller de Presidència illenc, Albert Moragues. L'Agència subscriurà properament un acord amb la televisió pública illenca, IB3, amb qui es produiran intercanvis d'imatges d'interès mutu, i a qui oferirà el seu servei informatiu en format text, fotogràfic i audiovisual.

El primer diari en català

“Cal un replanteig del periodisme, un debat ferm, valent i profund, per a adequar-lo i fugir del tòpic tronat”

4 de maig de 1879

Almirall fa aparèixer el primer exemplar del Diari català (1)

Tinc a les mans el primer número del primer diari en llengua catalana. Eren temps difícils, el català proscrit arreu –escola i universitat, cultura i premsa, administració i justícia...– i ben viu al carrer on dominava. Era el primer diumenge de maig, el dijous abans apareixia el número prospecte on afirmava: «*Lo Diari Català serà polític, eminentment polític, (...) i en política, com en tot, volem anar endavant, endavant sempre, sense que res nos espanti; sens que mai cap ensopegada nos faci trencar del camí que porta dret al nostre ideal. En política som avui partidaris de l'última paraula que ha pronunciat la ciència de governar-se los pobles.*»

I ho aconsegueixen: la divulgació del darwinisme, la narrativa d'E. A. Poe o els articles d'Almirall –cada tres dies un– provocaren, amb un estol de corresponents i una praxis que propugnava el

federalisme, el republicanisme i el catalanisme, que el Diari Català fos un èxit de lectors, d'influència i de contingut. Tot un món de referències ben valuós. Inaugurà el primer de més de cent diaris en paper! Què no està gens malament per una cultura que ha viscut més anys sota la bota militar que sota la urna democràtica.

El diari fou castigat i suspès tres vegades. Aparegué amb altres títols –*Lo Catalanista*, *Lo Tibidabo*, *La Veu de Catalunya*– no com els diaris bascos que són suspesos i no se'ls hi permet aixecar el cap, i quan els tribunals els hi donen la raó, no poden, la sal no deixa sortir les flors per molt que hi hagi llavors... Els articles que foren l'argument de la repressió són expositius del programa: 14 de juliol francès, la situació russa i el Congrés Catalanista de 1880. Temàtiques cosmopolites i alhora vives en el conjunt intel·lectual del país. No cedí i continuava amb un ideari que el feu ser bandera de sectors avançats i porta de modernitat. La castellanització aleshores era absoluta. En portada llegim la primera informació: «Espectacles públics: Teatre del Circo: El barberillo de Lavapiés i La voz pública». Sals anuncis diu dels nous

teatres: 32 obres, només 8 en català.

En pocs anys s'haurà capgirat la situació. En el món de l'edició igualment el salt catalanesc serà fabulós. La contribució del diari en aquest procés serà espectacular. És la demostració de la normalitat. És clar que era tot crosta i ningú no en foragitava als capdavanters. Era la vàlua del contingut: no fer versos sinó oferir la modernitat: en portada una màquina d'imprimir, una altra de vapor: una locomotora, el telègraf i en espai central la identitat: el sol ixent, Montserrat, l'escut de les quatre barres, el llorer per sota que glorificava l'ideal. No era estrany que no fracassés i si morís ho fes no per deutes sinó per idees:

per a unir el catalanisme. Erem a les portes del 1885 amb la conjunció dels catalanistes davant l'agressió centralista al dret, l'economia i la llengua. En sorgí el Memorial de greuges.

Fins a la ruptura amb en Pi i Margall el juny del 1881 que provocà la desaparició del diari aparegué cada dia, cap llicència festiva, donava opinió, informava, esberlava la roca que dominava la catalanitat. Ara que s'anuncia La Vanguardia en català i es demostra la força del mercat, la vitalitat col·lectiva cal mirar enrera i recordar-lo però també pensar en la necessitat d'un replanteig del periodisme, un debat ferm, valent i profund, per a adequar-lo i fugir del tòpic tronat, maldà per a fer-lo modern i eficaç: així s'aconseguiria una millora social. Aleshores és quan el periodisme assoleix la màxima dimensió: connexió amb lectors i utilitat col·lectiva.

(1) Josep M. Figueres; *El primer diari en llengua catalana, Diari català 1879-1881*, Barcelona, Institut d'Estudis catalans, 1999.

El singular digital 14 maig 09

Josep Anglada, condemnat per agredir un menor

El president de PxC haurà de pagar 450 euros de multa, 60 euros d'indemnització i assumir els costos del procés.

El jutjat número 5 de Vic ha condemnat el líder de la PxC i cap de l'oposició en aquesta ciutat, Josep Anglada, a pagar 450 euros de multa al considerar provat que va donar el cop al cap a un jove que li va dir “fatxa”. Segons la sentència, Anglada també haurà de pagar 60 euros al jove a qui va agredir, a més d'assumir els costos del procés.

Els fets van passar el dia 15 d'octubre a la Plaça Don Miquel de Clariana de Vic. Segons es recull en la sentència, Anglada era a la plaça igual que el denunciant. El polític li va dirigir una “expressió desafiant”. Després d'un creuament de mirades, el jove li va dir “fatxa” i Anglada va respondre “fill de puta”. Anglada li va clavar un cop de cap i es va iniciar una baralla.

Segons es recull en la sentència, el cop de cap que Anglada va donar al menor li va provocar una contusió nasal amb hematoma, sense que aquest cop deixés seqüeles al menor. A més, va trencar les ulleres del noi. Després d'aquest primer cop, el

denunciant i l'acusat es van donar empentes i van “intentar donar-se cops de puny”. Aquesta baralla va provocar a Anglada algunes lesions com dolor cervical i diverses erosions a la cara.

En el moment dels fets, Anglada estava en aquesta plaça del nucli històric de Vic amb diverses persones i el menor denunciat anava amb dos joves més. Anglada també va presentar denúncia contra els dos menors però la vista per aquest cas s'haurà de fer en un jutjat de menors, a Barcelona.

En la vista oral es va admetre que hi havia hagut una agressió mútua. En aquella vista un dels testimonis va negar que els menors es presentessin com a membres de la CUP, tal i com Anglada va explicar el dia dels fets. A efectes d'imposar-li una multa, el regidor va declarar que no tenia ingressos econòmics propis. En la sentència es deixa clar que aquest argument d'Anglada és “inverosimil”

perquè aquest té un càrrec “representatiu” que li suposa obtenir algun tipus d'ingrés.

Durant la vista feta als jutjats de Vic, l'advocat del menor, Antoni Iborra, va demanar una indemnització econòmica de 3.000 euros per una falta de lesions. El ministeri fiscal també va demanar una multa econòmica, de menor quantia, mentre que la defensa d'Anglada, exercida per l'advocat vinculat a la ultradreta, Esteban Gómez Rovira, va

Josep Anglada, el dia després de la picabaralla amb el menor

Els musulmans de Manlleu volen una “Catalunya lliure”

“Animarem a tota la comunitat islàmica de Manlleu a donar el sí” en la consulta sobiranista

Els presidents de les dues mesquites de Manlleu han mostrat la seva intenció d'acollir a les seves instal·lacions una de les consultes independentistes que més de 130 poblacions catalanes celebraran el pròxim 13 de desembre. També han assegurat que votessin a favor, segons informa El Mundo.

“Que els catalans depenguem avui només d'Espanya. Això no pot ser. Tenim la nostra llengua, la nostra història i tot el dret a ser lliures. Algun dia ho aconseguirem”, afirma Driss Enabruze, arribat a Catalunya en 1973 i simpatitzant d'Esquerra, que presideix l'Associació per a la Solidaritat i el Desenvolupament dels Immigrants de Manlleu.

Els marroquins sostenen que la consulta independentista suposa una gran ocasió per convertir-se en “més catalans”. Amb idèntics drets als de qualsevol ciutadà de la Unió Europea. Driss Enabruze afirma que “animarem a tota la comunitat islàmica de Manlleu a donar el sí”.

Presentat el llibre sobre l'egòlatra, manipulador, fals i psicòpata Pedojota Ramírez

“Un exercici d'autocrítica necessari per a la professió”

Pedro J. Ramírez al desnudo és una biografia no autoritzada del director d'El Mundo. L'autor hi “desemmascara” un personatge polèmic i controvertit.

Reproduït de
www.dbalears.cat

Cristina Polls | 17/11/09

Més d'una seixantena de persones seguien la presentació, que es perllongà durant una hora i mitja. Foto: S. Amengual

José Díaz Herrera va presentar ahir el que ell considera “un exercici necessari d'autocrítica d'una professió altament endogàmica”. Díaz, periodista d'ofici, va publicar el mes de setembre Pedro J. Ramírez al desnudo, una biografia no autoritzada que “desemmascara” el director d'El Mundo, Pedro J. Ramírez. Segons l'autor, “aquesta obra era una necessitat, ja que la premsa crítica, però allò que hauria de fer abans

de tot és estudiar-se a si mateixa”. Díaz recordà que ell arribà a Cambio 16 quatre anys abans que l'empresa contractàs Pedro J. Ramírez per “fer la feina bruta i acabar amb Adolfo Suárez”. Amb tot, l'autor d'aquest llibre, que ja va per la tercera edició en poc més de dos mesos, va veure com el seu treball perillava, perquè no trobava cap editorial que l'hi publicàs. Gràcies al màster en periodisme per la Universitat de Columbia i a la feina fora de l'Estat, Díaz assegura que “he après a ser més crític amb la professió, cosa que a Espanya no passa”. Des del seu punt de vista, aquí el que succeeix és que “entre els periodistes la gent es cobreix i que el bon periodista ho és pel que explica i destapa, i no pel que sap i calla”.

La presentació a la llibreria Lluna de Palma va aplegar més d'una seixantena de persones, que van seguir atentes les explicacions de l'escriptor, com

també de la resta de convidats que hi van intervenir. Jaume Sastre, coautor de La guerra de la piscina i que va actuar com a conductor de l'acte, va destacar “el mirall que suposa aquest llibre i aquest exercici d'hemeroteca que permet veure les contradiccions de P. J. a través dels textos que ell mateix ha escrit”. Així mateix, va destacar-ne “la quantitat d'informació sensible contraposada a allò anecdòtic que permet retratar-lo”. El pare Joan Marc, de la

Real, va posar en relleu “la necessitat de l'obra, perquè així pots saber quin tipus de persones ens manipulen i trastornen la societat”.

L'altre encarregat de presentar el treball va ser Miquel Àngel Tortell, conegut per haver publicat El Mundo contra Mallorca. Tortell va posar èmfasi en la circumstància que, “amb el que ha fet, Ramírez ja no és un periodista, sinó Jack l'Esbudellador, capaç de controlar els poders fàctics i carregar-se

el que faci falta”. A través de gairebé 700 pàgines, el llibre retrata el que ha estat i és el director d'El Mundo, gràcies al testimoni de gent molt propera a ell, com per exemple l'exdona, i de personatges destacats en el món de la comunicació, com el fundador del Grupo Zeta, Antonio Asensio, que el dibuixa com “algú capaç de robar a una velleta només per poder ser el primer a publicar la notícia”.

Com relata Díaz, Pedro J. ha tingut la capacitat de rebre el suport de Mario Conde i de Javier de la Rosa, “que després va deixar a l'estacada”. D'ara, li sorprèn la bona relació que té amb Zapatero, i és que “és un home que va acabar amb els felipistes que hi havia al Govern, tot i ser en el seu moment instigador dels GAL”. 30 anys de la història d'Espanya a través d'algú que ha volgut ser “més que periodista”.

Col·lectiu Joan Crexell

I amb els Països Catalans, què passa?

Mentre el govern “nacional” espanyol a Euskadi en pocs mesos està intentant escombrar la identitat basca amb una ofensiva sense precedents -que fins i tot delimita l'ús a l'escola del terme Euskal Herria-, als Països Catalans no ens cal buscar l'enemic a fora. El nostre desinterès, la manca d'un projecte nacional engrescador, porta la classe política del Principat a actituds a la defensiva i reduccionistes.

Fa pocs dies, persones d'aquest col·lectiu podíem sentir un discurs d'un important dirigent catalanista que, després d'una brillant conferència, parlava d'un país petit, molt petit, cometent el mateix error de Jordi Pujol amb els nefastos sis milions i oblidant-se de la resta de la nació.

A les Illes, on un govern progressista ha tornat l'esperança al món sobiranista, s'estan conscienciant que el Principat no només no col·labora, essent la punta de llança de la nació,

sinó que posa pals a les rodes en la seva construcció. Ho fan a través de maniobres legalistes, com les de la reciprocitat de TV3 i IB3, i l'arribada de forces polítiques com ERC, que creen rebuig i desconexió entre tots els independentistes de les Illes i del Principat. Amb tot, l'Obra Cultural Balear i altres organitzacions continuen infatigablement la seva tasca d'unitat de la nació. Comença a haver-hi, a les Balears, l'opinió que caldrà que se'n surtin ells mateixos, perquè les complexitats amb el Principat cada vegada són més fredes.

Pel que fa al País Valencià, l'assimilació espanyola avança davant els sectors sobiranistes, que

resten en minoria i no aconsegueixen crear una alternativa electoral potent, tot i tenir la força d'un bon moviment cívic i cultural. Ja fa una dècada que l'ofensiva del PP i la impotència i acomplexament del PSOE han permès l'espanyolització de la política valenciana. Evidentment, hi ha la resistència d'alguns sectors valencianistes, del moviment Escola Valenciana, del gran lluitador Eliseu Climent i l'ACPV, de sectors universitaris i intel·lectuals. Però des del Principat se'ls veu a distància.

Potser se'ls pot ajudar, però en el dia a dia els nostres polítics i les nostres institucions no fan una política que inclogui totalment la nació i els seus quasi 12 milions de per-

sones.

Als Països Catalans hi ha, però, unes noves generacions més obertes, més intercomunicades entre elles, que s'han interrelacionat mitjançant les universitats i les empreses, que s'han adonat que la realitat del país va més enllà d'un projecte de llengua, cultura i política, ja que també és una regió europea econòmicament potent que, si sumés, faria molta por i obtindria un lideratge important a la zona mediterrània.

Abandonar, com ha fet la classe política del Principat, als nostres companys de les Illes i el País Valencià és una tremenda irresponsabilitat, que tan sols serveix per empèitir-nos i fer el joc a la construcció nacional espanyola.

Abans que no hi siguem a temps i, si cal, superant les nostres institucions, cal una entesa ferma i responsable entre els actors socials de tota la nació per tal de sumar esforços.

Barcelona. Dijous, 12 de novembre

L'ANTIFEIXISME A MALLORCA. XVI LLIBRE

(Les lluites del segle XXI)

MIQUEL LÓPEZ CRESPI

Pere Rosselló Bover: la literatura catalana contemporània i la memòria històrica

Escriure de Pere Rosselló és parlar d'un dels investigadors més reconeguts del nostre fet literari i alhora situar, en els difícils viarans del present, un escriptor de rel. L'altre dia en parlàvem a Santanyí, en una trobada informal amb l'escriptor Antoni Vidal Ferrando i el poeta Lluís Alpera. Ambdós escriptors, excel·lents coneixedors de l'obra poètica i narrativa de Pere Rosselló. Entre moltes altres coses discutírem de les nombroses aportacions de Pere Rosselló a l'estudi dels moviments literaris a les Illes i a deixar constància de l'existència dels nostres escriptors i de la seva feina. Ara mateix em ve a la memòria aquell històric treball damunt la vida i l'obra de Miquel Àngel Riera titulat *L'escriptura de l'home* i que, un dia d'octubre de mil nou-cents vuitanta-tres em regalà el mateix Riera a casa seva amb una d'aquestes dedicatòries que, de sincera i autèntica, t'anima a seguir escrivint. *L'escriptura de l'home* (que publicà l'any 1982 "Sa Nostra") era la tesi de llicenciatura de Pere Rosselló (1980). Posteriorment hem pogut llegir *L'obra de Salvador Galmés i Sanxo* (1876-1951) (1981), *Bearn o la sala de les nines* de Llorenç Vilallonga (1993), *Els moviments literaris a les Balears* (1840-1990), *La literatura a Mallorca durant el franquisme* (1936-1975) (1999), *Els camins de la cançó: Vida i obra del P. Rafel Ginard Bauçà* (1999), *Bartomeu Rosselló-Pòrcel: A la llum* (amb X. Abraham, 1999) i *Els paradisos perduts de Llorenç Vilallonga* (2001).

Pere Rosselló Bover es va donar a conèixer com a escriptor amb el premi Ciutat de Manacor de poesia (*Antologia*, 1977). Posteriorment obtingué també el Joan Alcover, dels Ciutat de Palma, amb *Aplec de distàncies* (Editorial Moll, 1978). Altres poemaris d'aquest excel·lent poeta, narrador i assagista són *Llibre de la selva i altres poemes* (1983) i *L'hort de la lluna* (1988). En narrativa infantil ha escrit *Les aventures d'en Tres i Mig* (1989) i *El fantasma del País del Vent* (1992). Com podeu comprovar, una obra prou valuosa i ja ben extensa en aquests moments. Ara bé, juntament amb Antoni Vidal Ferrando i Lluís Alpera arribàvem a la conclusió que Pere Rosselló, tot i haver enllestit una obra literària de primera magnitud, ha vist minvada la seva dedicació a la creació per la multitud d'entrebanques que ha significat la tasca de donar a conèixer l'obra dels nostres autors. Analitzant la brillant trajectòria de l'autor que ens ocupa es con-

statava que aquestes feines inajornables (enllestir aquella biografia, preparar les més diverses antologies de prosa i poesia, estudiar l'obra d'aquell autor, dirigir les col·leccions "El Turó" i "Tià de Sa Real"...) han fet que la seva obra literària no fos tot l'extensa que podria haver estat.

Ahora que comentàvem aquests fets miràvem de seguir indicis de llibres que sabíem ja eren escrits i que encara no s'havien publicat. Com aquell qui parla d'un gran secret i amb por d'haver parlat massa, Vidal Ferrando ens comunicava que havia tengut la sort de llegir una novel·la inèdita del nostre bon amic.

L'any 2002 el misteri referent a la novel·la de Pere Rosselló s'havia esvanit. *L'Infern de l'Illa* va ser publicada en la prestigiosa col·lecció Tià de sa Real. Amb cites de Santiago Rossinyol, Maria Antònia Salvà, Josep Pla, Salvador Espriu i Dant Alighieri, Pere Rosselló ens convida a seguir-lo en un pelegrinatge autènticament dantesc per aquest Infern d'una Mallorca en vies de perdició. El nostre protagonista serà Santiago Rossinyol, retornant en un estrany viatge a través del temps. De la seva mà ensopegarem amb nous capítols del famós llibre *L'Illa de la calma*. Com ens explica l'autor de la novel·la: "...els capítols inèdits de *L'Illa de la Calma* reproduïts aquí són apòcrifs. Varen arribar a les nostres mans procedents de l'arxiu d'un conegut bibliòfil mallorquí, que els guardava com si fossin un tresor i no els havia mostrat mai a ningú".

Ahora el lector podrà descobrir aspectes ben diversos d'aquesta Mallorca feta malbé per l'especulació i el saqueig de recursos de la mà de Llorenç Vilallonga o de Gabriel Alomar. Els profunds coneixements que de la nostra literatura té l'autor de *L'Infern de l'Illa* fa que l'estil de la novel·la, certs fragments, ens recordin Bartomeu Rosselló-Pòrcel, Maria Antònia Salvà, Joan Maragall, Miquel Àngel Riera, Gabriel Alomar, Joan Alcover, Miquel Costa i Llobera, Mn. Antoni M. Alcover, Víctor Català... La utilització de certs fragments dels autors abans esmentats ens obri els ulls pel que fa referència a les possibilitats del collage literari.

L'Infern de l'Illa hauria de ser l'inici d'una represa que tots volem que sigui intensa i de llarga durada.

Miquel López Crespí no és un creador, un artista de la paraula, que

viu lliurat exclusivament a la seva obra, sinó un intel·lectual que reflexiona sobre la societat i sobre la funció que hi han d'exercir els escriptors. Molt vinculat als moviments polítics de l'esquerra, va dur una intensa activitat política clandestina durant el franquisme i la transició democràtica, època en què va patir diverses detencions. (Pere Rosselló Bover)

Per això em vaig sentir profundament emocionat quan l'any 2006 Pere Rosselló Bover va voler escriure el pròleg al meu llibre *Cultura i transició a Mallorca* (Editorial Roig i Montserrat, 2006). El pròleg de l'escriptor i catedràtic deia: "La dedicació de Miquel López Crespí (sa Pobla, 1946) a la literatura constitueix un dels casos més singulars de les lletres catalanes, car avui és un dels pocs escriptors catalans que han assolit una autèntica professionalització, sense dedicar-se a la literatura de consum ni renunciar a la qualitat de les seves obres. Autor polifacètic, ha conreat tots els gèneres: novel·la, narració, poesia, teatre, assaig... La seva obra abasta un nombre de títols que resulta difícil de relacionar exhaustivament, sense caure en oblit lamentables. [...] Com a narrador, just en els últims anys ha publicat *L'amagatall* (1999), *Corfú* (1999), *Núria i la glòria dels vençuts* (2000), *Estat d'excepció* (2001), *Un tango de Gardel en el gramòfon* (2001), *La novel·la* (2002), *El darrer hivern de Chopin i George Sand* (2004), *Corambé* (2004) i *Defalliment* (2005).

'Ara bé, Miquel López Crespí no és un creador, un artista de la paraula, que viu lliurat exclusivament a la seva obra, sinó un intel·lectual que reflexiona sobre la societat i sobre la funció que hi han d'exercir els escriptors. Molt vinculat als moviments polítics de l'esquerra, va dur una intensa activitat política clandestina durant el franquisme i la transició democràtica, època en què va patir diverses detencions i interrogatoris per part de la policia i, l'any 1976, fou internat a la presó per la seva militància contra la dictadura. Però el seu compromís social, nacional i lingüístic no significa -i, fins i tot, n'és tot el contrari- el segui-

ment d'unes consignes polítiques determinades. Els textos aplegats a *Cultura i transició a Mallorca* en són una mostra, igualment com ho eren els volums anteriors, als quals sembla continuar: *L'antifranquisme a Mallorca (1950-1970)* (1994), *Cultura i antifranquisme* (2000), *No era això: memòria política de la transició* (2001) i *Literatura mallorquina i compromís polític* (2003). A aquests caldria afegir altres assaigs i reflexions, com *Necrològiques* (1988), *Breviari contra els servils* (2002) o *Les danses de la terra* (2005).

'En aquesta reflexió sobre el país i la cultura, López Crespí analitza la situació de la gent de lletres a la nostra terra i es pregunta quina ha d'esser la seva funció en la nostra societat, tal com també ho plasmà -amb un paradoxal «humor trist»- a *La novel·la*. Avui, ésser escriptor a Mallorca equival gairebé a ésser un marginat, a patir el menyspreu i l'oblit. Som força lluny d'aquells temps en què els intel·lectuals eren considerats els capdavaners de la comunitat, els benefactors del poble, els «herois» que amb el seu esforç feien avançar la col·lectivitat. Avui els intel·lectuals són arraconats pel poder que -només amb excepcions molt comptades- recau generalment en persones mediocres i poc conscients del valor de la cultura. Tanmateix, els poderosos necessiten dels intel·lectuals per lluir-los públicament, car els consideren un element decoratiu imprescindible. Com tot i com tothom,

per a ells els pensadors i els artistes només serveixen per esser utilitzats quan i com els convé i, després, llançar-los a munt de les deixalles. El malestar del món de la cultura no s'ha produït debades i, fins i tot, resulta difícil creure que els autèntics creadors es puguin sentir còmodes en un món com el nostre, dominat per la injustícia, a no ser que hagin adoptat el cinisme com a norma de vida. Al poder, li interessa tenir en les mans una massa fàcil de manipular, dòcil i dútil, narcotitzada a base de productes de consum, de futbol i de televisió. El retrat pot semblar fàcil i tòpic, però no per aquest motiu resulta menys cert. Tot allò que faci pensar la gent és, per tant, una nosa inoportuna, un destorb en l'avanç d'uns plans perfectament traçats des de dalt, que no s'aturen davant les persones, les cultures o les llengües.

Ja no es tracta de no poder viure d'un treball que exigeix la màxima concentració i tot el temps del món, ni de restar al marge dels reconeixements oficials, ni de treballar per pur altruisme i haver de patir crítiques i desdenys d'alguns companys; sinó d'haver de lluitar contra un poder polític, social i econòmic que, sense cap escrúpol, menysprea i persegueix la llengua i la cultura pròpies del país per tal d'imposar-nos-en unes altres que no són nostres. (Pere Rosselló Bover)

‘Aquesta situació, més o menys universal –no podia esser d'altra manera en un món globalitzat–, encara és més delicada quan es tracta d'una societat petita com la mallorquina, desenvolupada econòmicament als anys 60 i 70 gràcies al turisme, en la qual les classes dirigents sovint fan ostentació d'incultura, de desarrelament i de manca de principis ètics. Què es pot dir d'una comunitat on la majoria dels joves renuncien a seguir estudis universitaris per treballar com a criats a un hotel o a un restaurant? Quina casta de país «desenvolupat» és aquest? No és estrany que aquí l'escriptor català hagi de lluitar, per afegit, amb una multitud de factors negatius que li dificulten la labor. Ja no es tracta de no poder viure d'un treball que exigeix la màxima concentració i tot el temps del món, ni de restar al marge dels reconeixements oficials, ni de treballar per pur altruisme i haver de patir crítiques i desdenys d'alguns companys; sinó d'haver de lluitar contra un poder polític, social i econòmic que, sense cap escrúpol, menysprea i persegueix la llengua i la cultura pròpies del país per tal d'imposar-nos-en unes altres que no són nostres. D'un poder que s'entesta a destruir en lloc de construir. No s'entén d'altra manera que, d'ençà de la mort de Franco l'any 1975, ara fa més de trenta anys, la normalització lingüística dels Països Catalans hagi avançat tan poc, si no és que en alguns aspectes ha retrocedit, sobretot a les Illes Balears i al País Valencià. A les Balears la situació actual, després de la victòria del Partit Popular a les eleccions del maig del 2003, ha resultat força eloqüent. D'aleshores ençà el llistat d'atemptats

engegats i planificats pels conservadors des del Govern Balear –amb el suport del nacionalisme de dretes– i des d'altres institucions –com l'Ajuntament de Palma– contra la llengua i la cultura catalanes s'han multiplicat escandalosament: tancament de Som Ràdio pel simple fet d'emetre en català, devaluació de l'exigència dels coneixements del català als funcionaris, regal del nivell C a tots els estudiants de quart d'ESO, introducció del bilingüisme a l'escola (que, fins ara, era l'únic sector de la nostra societat que havia assolit uns mínims de normalització), atacs i menyspreus sistemàtics contra el professorat per part de les autoritats autonòmiques, introducció d'uns premis Ciutat de Palma en castellà per tal de minoritzar els guardons en català, compra multimilionària d'un centre cultural inservible a un actor ianqui a canvi d'unes esparses aparicions en alguns actes de promoció turística, creació d'una emissora de televisió bilingüe i espanyolitzadora –en la qual el català, les vegades que és emprat, és usat en les formes més vulgars i incorrectes–, obstaculització de la recepció de TV3 i del Canal 33 a bona part de les illes, demolició del nostre patrimoni arqueològic més valuós –com la destrucció del Pont del tren o les obres de l'aparcament de l'Hort del rei–, destrucció del medi ambient amb grans obres viàries i urbanístiques que desequilibren el territori, supressió de la Junta Avaluadora de Català, trencament amb l'Institut Ramon Llull per tal de simbolitzar la ruptura cultural i lingüística entre Catalunya i Balears... En volem més proves? Potser, quan aquestes línies es publiquin, el llistat encara haurà crescut. Voleu més mostres de mala fe, d'incultura i de manca d'estimació al nostre país? Com s'han de sentir els intel·lectuals en un context com aquest? [...] Per això, llibres com *Cultura i transició a Mallorca* poden contribuir a clarificar quins han d'esser els objectius, les aspiracions i les estratègies dels lletraferits. No debades conèixer la història, saber d'on venim i quin és el nostre passat, ens pot ajudar a clarificar la nostra identitat i a esbrinar el camí cap a on hem d'anar.

Precisament, arran del filòleg i editor Francesc de B. Moll, Miquel López Crespí explica que l'objectiu del seu treball és ‘aportar el nostre granet d'arena en aquesta batalla per la recuperació de la nostra memòria històrica, en la promoció de l'ús social de la llengua catalana’. (Pere Rosselló Bover)

‘Tot i que els materials aplegats a *Cultura i transició a Mallorca* tinguin una procedència diversa, el conjunt es caracteritza per una palesa unitat. Es tracta de textos escrits amb motiu de presentacions de llibres –la majoria de l'autor mateix–, d'articles sobre l'experiència viscuda en uns anys i en uns llocs determinats, de pròlegs, d'evocacions, d'home-natges, etc. El conjunt es pot definir com una espècie de memòries, més o menys fragmentàries, atès el seu origen, en què Miquel López Crespí deixa constància del temps viscut i de l'obra realitzada.

Al capdavant, la paraula escrita és l'arma més eficaç contra l'oblit i el pas del temps.

‘En línies generals, hi podem detectar quatre grans blocs temàtics, que tenen com a denominador comú la lluita per la cultura catalana i l'oposició al franquisme i a les seves seqüeles actuals. Alguns articles recreen episodis concrets de la dictadura i de la transició, ens mostren la situació en aquests anys en un àmbit concret (la cultura, la política de la clandestinitat, l'Església compromesa dels anys 60, la coneixença del nacionalisme irlandès, etc.) o ens presenten la feina realitzada per alguns personatges (Francesc de B. Moll, Arturo Van den Eynde, Carles Manera, etc.). Precisament, arran del filòleg i editor Francesc de B. Moll, Miquel López Crespí explica que l'objectiu del seu treball és ‘aportar el nostre granet d'arena en aquesta batalla per la recuperació de la nostra memòria històrica, en la promoció de l'ús social de la llengua catalana’. En el fons d'aquesta revisió del passat hi ha, no ho podem oblidar, una certa nostàlgia d'aquella època en què els joves compromesos, com el nostre escriptor, actuaven moguts per la ‘milítancia abnegada’, la ‘renúncia personal, l'esperit de sacrifici’ i la ‘justa combativitat envers la utopia i la llibertat’. Una manera d'actuar que ara resulta gairebé impensable. Tots aquests treballs es mouen entre l'anàlisi i la memòria i combinen l'estudi objectiu amb la impressió personal. D'aquí que tinguin interès tant per conèixer el passat i els seus protagonistes, com per aprofundir en el pensament, en les opinions i en les vivències del nostre autor.

‘Les altres línies del llibre se centren en tres àmbits més concrets que l'anterior: el cinema i el seu paper en la lluita democràtica, les revisions de la producció de diversos escriptors i intel·lectuals catalans i, finalment, algunes de les obres de Miquel López Crespí mateix. La influència del cinema durant la dictadura i la transició dona lloc a una sèrie d'articles, com ‘El cinema i la censura feixista’, ‘Revistes i llibres de cinema en els anys seixanta i setanta’ o ‘El cinema de la transició’. Sovint els records personals es barregen amb el comentari de llibres ja clàssics sobre el tema. No oblidem que López Crespí ha dedicat tot un poemari, *Temps moderns*, al ressò que el cinema ha tengut en la seva experiència vital. Com en bona part de la seva generació, durant la joventut el nostre autor va descobrir en el cine una nova font de cultura, de reflexió i d'anàlisi. Així, subratlla el paper que aleshores sobre ell varen exercir el cinema i els llibres de cinematografia, perquè ‘Estudiar el setè art com a una de les més avançades formes d'art del segle XX; relacionar la seva evolució i els aspectes que tenia –i té!– aquest nou art amb la informació, la construcció de nous mites per a la humanitat, com a instrument de control ideològic damunt el poble i com a forma revolucionària d'alliberament de les consciències, ens proporcionava imprescindibles elements

de coneixement. Per això, tots aquests llibres publicats a finals del seixanta i començaments del setanta referents al cinema eren eines utilíssimes en el nostre despertar personal i col·lectiu’. Altres vegades López Crespí comenta la producció de directors com Orson Welles o Stanley Kubrick, perquè ‘han marcat per sempre la nostra vida, deixant marques indelebles en la nostra sensibilitat’, ‘han ajudat a modificar la nostra pràctica quotidiana davant la vida i ens han empès, com un huracà, a sintonitzar, no de boqueta, sinó amb les accions diàries, el que ells proposaven amb el seu art, amb les seves rebels propostes estètiques i ideològiques’.

‘La tercera línia consisteix en una sèrie de retrats d'escriptors i d'intel·lectuals catalans, com Francesc de B. Moll, Gonçal Castelló, Llorenç Capellà, Miquel Julià, Valerià Pujol, etc. D'entre tots, crec que cal destacar el capítol titulat ‘Els nostres: Gonçal Castelló, un escriptor marginat’, perquè ens ofereix una sèrie de dades sobre les relacions d'aquest escriptor valencià amb Mallorca, així com el seu paper en la lluita antifranquista i en la defensa de la llengua i de la cultura catalanes. La reflexió sobre la marginació que alguns intel·lectuals pateixen és un dels motius recurrents del llibre. Llegint aquests textos, hom comprèn l'arbitrarietat –i, per tant, la injustícia– amb què es produeix avui la recepció de l'obra literària, per part de crítics, editors, estudiosos, professors universitaris, periodistes, creadors d'opinió, etc. També trobam aquest mateix tema en molts dels capítols que parlen d'obres pròpies que López Crespí recull en aquest volum, la majoria dels quals són discursos motivats per les presentacions de llibres com *L'Amagatall*, *Cultura i antifranquisme*, *Record de Praga*, *Antologia (1973-2003)*, *La Ciutat del Sol*, *Lletra de batalla*, *El darrer hivern de Chopin i George Sand* o *Corambé*. Cal dir que aquests textos contenen informacions que, sens dubte, poden esser útils per comprendre millor els llibres de Miquel López Crespí i comparteixen amb la resta del volum la idea de formar part d'una espècie de vastes memòries, d'una lluita intensa contra la desmemòria.

‘En oposició als que pensen que avui, perquè la gent llegeix poc i hi ha una inflació de títols a les llibreries, caldria «racional» les publicacions, es pot esgrimir que les idees, en un món en què alguns voldrien un únic pensament, no poden esser dosificades. A la comoditat de tenir una dotzena d'escriptors de referència i d'oblidar la resta sense ni tan sols llegir-los hem d'oposar la tasca immensa de voler-los conèixer tots o, almenys, d'intentar-ho. Aquesta és, en la meua opinió, una de les funcions que *Cultura i transició a Mallorca* també pot complir: fer sentir una veu solidària, compromesa amb les causes justes i amb els lluitadors injustament ignorats. És el que Miquel López Crespí ha pogut fer perquè, part damunt de tot, és un home lliure en un món d'imposicions i de cadenes sovint invisibles’.

El bisbe de Girona botiflereja

<http://www.directe.cat/punt-de-mira/ho-dire-al-bisbe>

“...tots els camins van a Roma,

tots els camins, ja ho sabem;
tots el camins van a Roma,
però no van a Betlem”

(Josep-Maria de Sagarra, poema de Nadal).

“L'Estat deu a muntó a l'Església, però l'Església així mateix deu no pas poc a l'Estat... El cristianisme hereta del paganisme els seus privilegis i immunitats. Els sacerdots frueixen de la immunitat fiscal, o exempció del pagament d'imposts i de càrregues públiques, i adquireixen el privilegi anomenat fur eclesiàstic. Malgrat això, la protecció dels emperadors se'ls escaigué perjudicial. D'un costat, l'obligació que imposaren als pagans d'abjurar de llur religió forní al'Església elements impurs que foren causa de pertorbacions i de corrupció” (*Història de l'Església-Serveis prestats per l'Estat a l'Església*, epígraf 92. d'A Boulanger, catedràtic catòlicoromà).

“Aquestes lleis són les del Papa i no es troben fonamentades en la Paraula de Déu: aliments prohibits, celibat, vots, confessió auricular, sacrificis (ofrenes), penitències pecunàries, indulgències i totes eixes foteses. També som lliures enfront a les doctrines que vénen dels homes: intercessió dels sants, purgatori, imatges, ornaments als temples, encàrrec de misses, venda de butlles i unes altres coses, perquè res de tot açò no es troba pas fonamentat en la Paraula de Déu. Ho vénen a provar els mots del Crist: “Vanament m'honoren, en ensenyar doctrines i manaments humans” (Mat. 15:9). Breu, tot allò que sembla bo segons els manaments humans, és una abominació davant Déu (Lluc 16:15)” (Ulrik Zwingli, 1484-1531, reformador suïsoalemany de tendències socialitzants).

“Crist fugí de la maldat de la sobirania,
El Papa exerceix una horrorosa tirania.

Vatenir Crist una corona... però d'espines,
i el Papa en té una altra... de joies fines!.

Crist va rentar els peus als pecadors,
Els del Papa besen els grans senyors.

Crist pagà tribut, però el seu Vicari (?)

vol que el món li sia tributari.

Va ser súbdit Jesús d'un món advers,
mentre el Papa vol ser Rei de l'Univers.

Va ser el mèrit de Crist la pobresa,
Ara el mèrit del Papa és la riquesa.

Els que Crist va refusar a fuetades

El Papa els acull amb abraçades”
(Victor Hugo, 1802-1885, pintor i escriptor romàntic francès).

La publicació esportiva ‘Gol’ migra del castellà al català:

<http://www.directe.cat/article/la-publicacio-esportiva-gol-migra-del-castella-al-catala-17544>

La borbònica La Vanguardia (i d'altres com els del grupo Z) atia l'autoodi i l'acomplexament:

per Vicent Partal

dimecres, 11 de novembre de 2009

El ridícul de La Vanguardia

La Vanguardia és l'excepció a Barcelona. És l'únic diari monolingüe castellà de la ciutat i la seua militància persistent en aquest sentit fa temps que crida notablement l'atenció. Però, malgrat això, el director, José Antich, es permetia ahir de donar lliçons de saviesa lingüística qualificant de ‘ridícul’ que el Parlament de Catalunya posara traductors de català a espanyol i viceversa per atendre degudament la visita d'una delegació nicaragüenca. La veritat és que el seu argument feia feredat.

El director de La Vanguardia diu, en la llengua en què escriu en públic cada dia, que ‘no sembla la cosa més edificant’ que els nicaragüencs escoltaren amb ‘els auriculars posats’ els discursos dels diputats catalans.

No gosa dir-ho claret, però diu, i per això fa feredat, que el Parlament de Catalunya hauria d'haver renunciat a la llengua pròpia, no sé si en aquest cas o amb qualsevol excusa. No ho diu clar, però s'entén fàcilment que el senyor Antich vol dir que ell hauria desitjat que els diputats hagueren parlat directament en castellà, com fa el seu diari cada dia. Perquè, encara que no ho diga tampoc, interprete que el seny-

or Antich deu comptar que els nicaragüencs no entenen d'entrada el català, de manera que, havien de ser els diputats catalans els qui havien de canviar de llengua, per caure en el ‘ridícul’.

Per sort, no ho van fer. Començant per David Minoves, secretari de Cooperació i Solidaritat del govern, que no va perdre gens de vista que les institucions també tenen obligacions envers la pròpia dignitat, perquè no són únicament una col·lecció d'individus, ans representen un país, amb les obligacions que això implica. Parlar en una seu parlamentària no és parlar en un bar, i això exigeix una correcció, un protocol i un respecte de les formes. Respecte que inclou, al Parlament de Catalunya i a qualsevol parlament del món, uns usos lingüístics també simbòlics; també.

Que al cap i a la fi, és per això que el president Sarkozy no parla mai en anglès a cap seu parlamentària i sí que ho fa, si cal, durant una entrevista televisiva. O que la cancellera Merkel s'adreça sempre, en públic, en alemany al president Medvedev, per més que parle molt bé el rus. O que Juan Carlos de Borbón parla en espanyol a les cimeres internacionals encara que els seus interlocutors sàpiguen tots anglès, llengua que, segons que diuen, parla a casa cada dia.

<http://www.directe.cat/punt-demira#ciu-es-resigna-a-perdre>

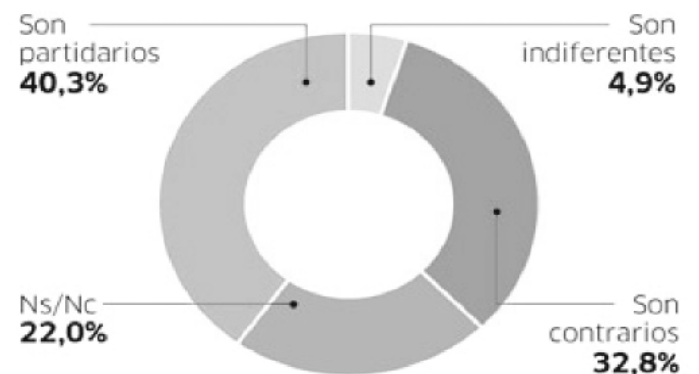
Espanya ja ens veu independents

11.11.2009

Segons les enquestes de mitjans com El Periódico o La Vanguardia, a Catalunya l'independentisme encara no és majoritari, i en cas de celebrar un referèndum d'independència guanyaria el ‘no’ segons els sondeigs.

Ara bé, si aquests sondejos es fan a l'Estat espanyol els resultats són radicalment diferent. Segons una enquesta del diari Público a una mostra de més de 800 espanyols, a Espanya hi ha la percepció que la majoria de ciutadans de Catalunya vol la independència i, per tant, que el país s'independitzaria de celebrar un referèndum. Segons l'enquesta de Público un 40,3% dels espanyols creu que ens volem independitzar, mentre que només un 32% té la percepció que els catalans volem contin-

¿Y que la mayoría de los ciudadanos catalanes son partidarios o contrarios a la independencia?

uar a Espanya.

L'enquesta també retrata la percepció que l'independentisme està més arrelat a Catalunya que a Euskadi, ja que els espanyols creuen en un 40% que Catalunya vol ser independent, mentre que només un 28% dels espanyols creu que els bascos també volen la llibertat.

L'enquesta acaba amb una dada trista, que denota la poca cultura democràtica dels ciutadans de l'Estat espanyol. Una majoria del 61,5% dels espanyols creu que no s'han de permetre referèndums d'autodeterminació vinculants a Catalunya o el País Basc. Sort que els referèndums sobre la independència mai depenen de l'estat opressor!

Cesar Vidal: El radiopredicador espanyolíssim i imperial

César Vidal, un dels artífex d'Esradio, aquesta embarcació de navegar precari i antenes pirata inventada per tapar-se les misèries després de l'expulsió de la COPE, vesteix el discurs amb el que adoctrina les masses anticatalanes d'un aire pseudoculte, que li confereix una arrogància patètica. Vidal es diferencia de l'escola Losantos -caracteritzada per l'esgarip i l'exabrupte- pel to de veu, aparentment més calmat, però amb una gran violència latent. Acostuma a incorporar algun passatge en llatí o en grec clàssic i, de quan en quan, deixa caure algun mot poc comú per a impressionar el populatxo que, ben segur, ell imagina postrat davant de l'aparell de ràdio per escoltar-lo.

Del que he collit i podreu escoltar, poques coses a dir. O, més ben dit, és impossible dir-ne res perquè tan grans despropòsits no es poden rebatre sense entrar en el joc de qui retorça la realitat més enllà del límit amb una finalitat tan concreta com inconfessable (per bé que palmària). Només una reflexió. Les barbaritats que diu en Vidal només poden tenir dos orígens: La ignorància supina, propera a la incapacitat mental funcional, o la més perversa i barroca malvolença. En cap dels dos casos no hi cap l'intent de diàleg. Aquesta Espanya, la dels molts milions que opinen el que els digui aquest senyor i els seus camarades, no admet encaixos. No entén res, només odia. Curiosament, Vidal acaba dient dels catalans que ens “manca finezza”.

Algunes perles que trobareu als document sonors: “[los catalanes] Han decidido cargarse el castellano y solo lo emplean a la hora de trincar o de contarnos alguna mentira”, “La verdad es que siento una pena tremenda porque no se si estoy viendo Cataluña o al clan de los Corleone actuando continuamente”.

Els atacs al cinema català

“Els mateixos espanyols que no tenen cap problema a l'hora de veure una pel·lícula en versió original danesa rebutgen obertament una de catalana

Les gestions que l'Acadèmia del Cinema Català ha fet a Los Angeles, a través del seu president, Joel Joan, per tal que les pel·lícules catalanes puguin entrar en l'apartat de films de parla no anglesa en els Oscars de Hollywood han esverat força els immobilitistes catalans. Alguns les han blasmat obertament i d'altres les han menyspreat tot menyspreant també el cinema català fins al punt de dir que no existeix. Però no és veritat. Cada any produïm tantes pel·lícules com Suècia, per exemple. L'única diferència –gran diferència– és que Suècia és un Estat amb un mercat interior cohesionat i amb un grau molt elevat d'autoestima. Nosaltres, en canvi, no sols no tenim Estat, sinó que la nostra incohesió nacional –en el conjunt dels Països Catalans– és brutal i, a més, tenim un mercat veí que és hostil a les produccions en la nostra llengua. Vull dir que els mateixos espectadors espanyols que no tenen cap problema a l'hora de veure una pel·lícula en versió original danesa a Zamora, posem per cas, rebutgen obertament una versió original catalana. Fins i tot encara que la presència del català hi tingui un caràcter testimonial. Aquest va ser el cas de la pel·lícula *Salvador*. Un espectador va ser testimoni de la irritada reacció d'altres persones quan va arribar l'escena en què Puig Antich parla en català amb la seva germana. Hi va haver un gran rebombori a la sala i molts espectadors la van abandonar. En acabar-se la projecció, el testimoni, intrigat, va preguntar a la taquillera si aquella reacció era normal i aquesta li va respondre literalment això: “En algunes sessions hi ha gent que marxa, però n'hi podria haver més perquè són moltes les que ja ni entren a la sala. Pregunten si és cert que s'hi parla català i com que els he de dir la veritat, que hi ha algunes frases en aquest idioma, ja en tenen prou per no comprar l'entrada”.

Aquesta és la situació. D'això no en parla el senyor Ignasi Guardans, director general de l'Institut de Cinematografia espanyol, quan diu que la selecció de films que poden anar a Hollywood la decideix l'Acadèmia espanyola, no pas l'Estat. La selecció, certament, la fa l'Acadèmia, però aquesta selecció és indestruïble del prejudici espanyol de no considerar representativa tota producció estatal que no parli la seva llengua. I aquest prejudici sí que és responsabilitat de l'Estat. L'Estat sí que té l'obligació d'explicar que el català és la llengua pròpia de Catalunya i que tot rebuig a una llengua és també un rebuig al poble que la parla. Per això, perquè no sols no tenim Estat sinó que tenim un Estat en contra, ens veiem obligats a cercar altres vies per a la projecció exterior del nostre cinema. I això és el que està fent Joel Joan amb intel·ligència, conscient que una nominació als Oscars, encara que no passi d'aquí, ja garanteix una certa distribució a Europa. Exquisit, per altra banda, el seu raonament i exquisida també l'autoestima que traspuia: “El català ens fa únics al món. En un món globalitzat, ser únic és vital. I això, en lloc de treure't espectadors, te'n pot aportar, perquè diluir-te en una massa angloparlant o hispanoparlant és desaparèixer. La teva llengua demostra que ets especial, que tens un punt de vista propi”.

Víctor Alexandre

Les consultes sobiranistes i els carpetovetònics de l'altiplà

Les consultes sobre la independència ja sacsegen la capital espanyola. Aquest dimecres, el diputat del PP per Toledo Arturo García-Tizón ha atacat les consultes independentistes des del Congrés dels Diputats, en assegurar que són una ‘violació constitucional’ que rep una resposta ‘clarament insuficient’ per part del Govern espanyol. Per García-Tizón, les votacions del 13-D va més enllà de ser una simple consulta, ja que constitueixen ‘un autèntic referèndum establert al marge i en contra del que estableix la Constitució’. Ha denunciat que, davant el mar de consultes que viu el Principat, l'Estat només s'hagi ‘limitat a impugnar els acords municipals’. El ministre de Justícia espanyol, Francisco Caamaño, li ha recordat que les consultes ‘no són il·legals’ però sí ‘jurídicament intranscendents’.

Segons García-Tizón, tot i que el PP ‘respecta’ el dret de qualsevol partit a ‘expressar lliurement un pen-

sament independentista’, la celebració d'aquests referèndums va més enllà de ser una simple consulta ‘que no és legal’ i constitueix ‘un autèntic referèndum establert al marge i en contra del que estableix la Constitució’. Davant d'aquesta proliferació de consultes a Catalunya, ha denunciat, l'executiu espanyol ‘s'ha limitat a impugnar els acords municipals’ a favor de la consulta i a ‘instruir els fiscals per actuar quan es produeixin incidents violents’.

Per contra, Caamaño ha defensat l'actuació del seu executiu i ha afirmat que les consultes són actes ‘organitzats per entitats privades’ amb una capacitat ‘absolutament nul·la’ per generar efectes jurídics. En aquest punt Caamaño ha assenyalat que ‘les falses aparences mai han estat bones’. ‘Aparentar un referèndum on evidentment no hi és no és bo per a la institució ni per a la democràcia, perquè banalitza l'exercici de quelcom tan fona-

mental com els drets fonamentals que són la base de la convivència’. Per aquest motiu, Caamaño ha recordat que el PP ‘va organitzar a bombo i plateret’ una campanya de recollida de signatures per demanar ‘ni més ni menys un referèndum d'àmbit nacional sobre l'Estatut de Catalunya’ sabent que ‘era jurídicament inviable’.

Segons Caamaño, ara el PP ‘agafa la lupa per veure la palla a l'ull de l'altre quan no van veure la biga en el propi’, quan ‘la responsabilitat en l'exercici dels drets ens afecta a tots’.

El ministre ha tornat a afirmar que l'executiu ‘actuarà sempre amb determinació’ sempre que es vulgui la Llei, i actuarà com ho ha fet fins ara ‘sempre que s'intentin fer consultes il·legals’, ‘però nosaltres defensem el dret i llibertats i no estem disposats a compartir el joc de les falses aparences’.

Euodiputats de Còsega, Irlanda i Sardenya seran observadors a les consultes independentistes

Euodiputats corsos, irlandesos i sards seran observadors internacionals per a les consultes que se celebraran el 13 de desembre arreu de Catalunya. Així ho han confirmat als representants de la coordinadora de les consultes sobre la independència que han reclamat a Brussel·les que la UE faci de supervisora de les consultes i que observi les mesures que prengui l'estat espanyol per evitar-ne la celebració. L'Aliança Lliure Europea es planteja també enviar-hi representants.

El representants catalans s'han reunit amb eurodiputats de l'Aliança Lliure Europea (ALE), del Sinn Féin, de Corsica Libera i d'Indipendència Repùbrica de Sardenya per exposar-los el funcionament de les consultes i la situació de conflicte amb l'estat que han generat.

La coordinadora de les consultes ha demanat als eurodiputats que enviïn observadors el dia 13 de desembre per avalar el procés i ser testimonis de l'actitud i les mesures que prengui l'estat espanyol. Tant els set eurodiputats de l'Aliança com la del Sinn Féin han donat suport a la celebració de les consultes. L'ALE ha comunicat als representants catalans que comunicarà als partits que l'integren sobre la petició i seran aquests qui prendran la decisió d'enviar els observadors. Per part del Sinn Féin, la resposta ha estat més compromesa i ha dit que la setmana vinent anunciarà qui seran els observadors que enviaran, prèvia aprovació en els òrgans de decisió del partit irlandès.

Els representants de la coordinadora es reuniran demà amb els eurodiputats de l'Scottish National Party i el Plaid Cymru per fer-los extensives les peticions i pro-

postes que han fet avui als altres grups. També estudien presentar una moció de suport a les consultes al parlament europeu a través de l'eurodiputat Oriol Junqueras.

Osona Decideix també va demanar observadors internacionals

Alfons López Tena, director executiu d'Osona Decideix, va lliurar el passat 23 d'octubre a la delegació de la Comissió Europea a Barcelona una petició d'intervenció de cinc organismes internacionals en les consultes sobre la independència que es faran a Osona. A més de la comissió, la petició es va adreçar a l'OSCE, el Centre Carter, la divisió de suport electoral del secretariat de l'ONU i el grup de suport electoral conjunt de la Comissió i del PNUD.

Reproduït de www.radio-catalunya.ca

¿Vols deixar de beure?
PODEM AJUDAR-TE
Tel: 616 08 88 83
Alcohòlics Anònims

PSOE + PP= forasters i antimallorquins

Els bandarres forasters del PP/PSOE, de moment, es queden amb les ganes d'esbucar Can Ganxo

“Can Ganxo no s'esbucà”

Reproduït de www.dbalears.cat

Balears | Part Forana

El jutjat dictà ahir una ordre de suspensió cautelar que paralitza les tasques de demolició de l'immoble de Tuent, que s'iniciaren dijous per ordre de Costes

M. Ramis | 07/11/2009 |

El copropietari i administrador, Pere Vicens, amb la casa de fons. Foto: Lluc Garcia.

Quan faltaven pocs minuts per a les dotze d'ahir migdia, la Guàrdia Civil va comunicar la notícia: el jutjat contenciós número 1 de Palma havia dictat una ordre de suspensió cautelar de les tasques de demolició de can Ganxo, a Tuent, que s'havien iniciat dijous per ordre de la Demarcació de Costes de Balears. Això no obstant, ni el copropietari i administrador, **Pere Vicens**, ni el cap de Costes, Celestí Alomar, en sabien el motiu. Segons explicà Celestí Alomar, ambdues parts poden presentar-hi un recurs en contra. En aquest sentit, el cap de Costes va explicar que “l'ordre de la jutgessa no en diu el motiu”, i va afegir que “ara tenim cinc dies per poder presentar el recurs”. I és que aquesta suspensió no és definitiva.

Tot i això, a primera hora d'ahir dematí els operaris de Tragsa encarregats dels treballs van anar a **Tuent** per continuar la feina. Segons indicà Pere Vicens, “quan els he vist he avisat la Guàrdia Civil, perquè estam pendents d'una resolució judicial”. A més, “un operari de la seva brigada els indicà que s'aturassin i així ho varen fer”, precisà Vicens, qui aquesta setmana ha interposat denúncies contra el cap de Costes, Celestí Alomar, davant la Fiscalia Anticorrupció de les Illes, la Guàrdia Civil i el jutjat de guàrdia d'Inca. Segons Pere Vicens, “Costes no pot esbucar aquesta casa, que data de 1923”, i de moment “**can Ganxo no s'esbucà**”.

Matí d'espera

D'aquesta manera, Tuent va tornar a convertir-se ahir dematí en un escenari en el qual es pogueren veure Pere Vicens, operaris de Tragsa i Guàrdia Civil anant amunt i avall. Des de les 9 del matí, uns i altres ja eren als voltants de can Ganxo, però no va ser fins tres hores després que es comunicà la decisió del jutjat de paralitzar-ne les tasques de demolició. Ordre que dictà el mateix jutjat que, segons explicà Celestí Alomar, el 8 d'octubre passat “**en va concedir l'autorització**” a Costes. El copropietari de la finca assegurà que “no poden venir els operaris i envair una propietat privada”. Quant a això, Pere Vicens va remarcar que “també em vaig posar en contacte amb el delegat a Balears de l'empresa pública Tragsa, Antoni Garcies, però no m'ha fet cas”.

Una ordre de l'exministre Matas

Fa anys que la propietat de can Ganxo lluita per tal d'evitar l'ordre de demolició, que es remunta a l'any 2001. Aleshores al capdavant del Ministeri de Medi Ambient, **Jaume Matas** signà una ordre ministerial en la qual es denegava una concessió i s'ordenava l'esbucament de la casa. Així, de llavors ençà, els propietaris no han aturat la seva lluita per evitar que la tomin. Ja fa poc més d'un any que Costes anuncià que ho tiraria endavant i s'aturà. Això no obstant, fa prop de quinze dies Demarcació de Costes fixà el 5 de novembre per a l'esbucament de l'emblemàtica edificació. **Aquesta vegada**, però, sembla que també s'ha paralitzat, de moment, encara que els operaris ja han començat a fer-hi algunes tasques, com buidar l'immoble. D'altra banda, el Parlament europeu ha donat la raó als afectats de la Llei de costes d'arreu de l'Estat. Aquesta institució europea emeté un document que avala les repetides denúncies dels damnificats sobre l'aplicació de l'esmentada llei a tot el territori espanyol. En aquest sentit, Vicens assenyalà que “la institució europea avala la llei fins a l'any 1988, però no les edificacions d'abans”.

DIJOURS BO D'INCA

Fa 4 mesos que na maria Lario ha obert botiga ecològica SURENDRA al carrer de la mare de Déu de Lluc, 17 d'Inca. Ven tota classe d'herbes remeieres. 971 500 687

Fa 10 anys que en Pere Fornés va obrir la botiga d'estufes i ximenes PERFOR S.A. al carrer dels Menestrals, 11 del Polígon d'Inca. 971 505 011

N'Antoni Perelló, juntament amb la cuina Alcari del Polígon de Son Llaüt ha començat a fer Llampuga fumada i fa comptes de fumar altres peixos. 971 105 760

Grup d'arenalers que anaren al Dijous Bo. 971 744 105

Acudits

Sabeu perquè el Reial Madrid va perdre contra L'Alcorcón?
Perquè entre en Diarra i en Kaka tenen un equip de merda.

En Jaumet a mitja classe estava plorant i la professora li diu:
Que et passa jaumet?
Que m'han robat la xuleta!

Un dia un dels nens diu a la seva mare:
Mama, mama he anat a fer

caca i m'ha sortit una bala pel cul!

No passa res fill.
L'altre fill arriba al cap d'una estona i diu:

Mama mama he anat a fer caca i m'ha sortit una bala pel cul: (la mare una mica enfadada)

No passa res
Al cap d'una estona arriba l'altre fill i diu:

Mama mama!...
(La mare ja sabia que diria el nen i diu)

Ja ho se fill has anat a fer caca i t'ha sortit una bala pel cul!
No m'he tirat un pet i m'he carregat la iaia!

Enquesta

Viuriem millor independents d'Espanya?

Rafel Gaià i el seu nebot Xisco Gaià. Sant Joan. Viuriem molt millor independents dels madrilenys. Els Països Catalans amb el turisme som la nació més rica d'Europa, però l'Estat espanyol ens espolia. 971 526 145

Manuel i Paula. Badajoz. Independents els doblers quedaran aquí. Si els estremenys volen doblers que facin feina. 680 820 185

Miquel Company. Ex president d'APFM. Vivim millor abans de la invasió castellana i tornarem a viure be amb la independència. 625 637 369

Antònia Peralta. Alcúdia. Viurem molt millor. Comandarem a ca nostra. 649 096 950

Natxo Knörr. Sant Marçal. Per això lluitam, per la independència. 971 789 139

Antoni Vallespir i el seu ajudant. Lluç. I de molt. Les nostres contribucions quedarien aquí. Conservariem la nostra llengua i cultura. 971 517 024

Francesc Quesada. Santa Maria del Camí. Els espanyols no ens respecten la llengua, les nostres costums i a més ens espolien Viurem millor independents. 660 446 488

Família Crespí Noguera. Ciutat. Tendriem més doblers i no haguesim de dependre de Madrid. 971 770 419

Biel Munar. Manacor. Si, tenir una Estat Català doma molt de poder. 676 830 720

Pere Alcover. Colònia de Sant Pere. Independents tendrem molts més doblers.

Joana Obrador, Margalida Crespí, Mercé Oliver. Eren al Dijous Bo Viuriem molt millor. Comandariem a ca nostra. 971 473 913

Joan Barceló. Ex batle de Sant Joan. No dependre dels esters sempre va be. 682 421 180

Llorenç Perelló. Viverista de Bunyola. Els estrangers més duen doblers i els espanyols els se'n duen. Independència. 617 339 057

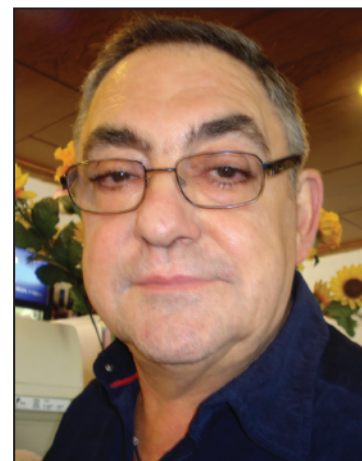
Nicolau Ibarra. Ciutat. Es clar que si. Tendrem més doblers i menys conflictes amb els nostres veïns espanyols. Una millor convivència. 655 792 136

Germans Torres. Pollença. Noltros no som espanyols. Aquesta gent ens espolia. 620 813 437

Caterina Nicolau amb el seu fill Ivan. Sant Llorenç des Cardassar. Estam segurs. Tenir un Estat que ens protegeixi és molt important. 676 418 964

Josep Maria Bachs. Costitx. Som una colònia d'Espanya que ens espolia i que vol destruir el nostre idioma. 637 413 817

Pressupost 2010: austeritat... pels treballadors

Si alguna cosa presenta de manera concentrada la política d'un govern són els pressupostos de l'Estat. Es a dir, en que vol gastar-se el diner aquest govern i d'on planeja treure'l.

En Zapatero ha presentat el Projecte de Llei de Pressupostos Generals de l'Estat de 2010, com uns pressupostos "austers i socials".

Això és cert? Són els pressupostos per el 2010 uns pressupostos per els treballadors i els serveis públics?

Cal recordar que el Govern, seguint la línia dictada pel G-20 i la Unió Europea, ha estat molt generós amb els banquers. Oferí fins a 150.000 milions en ajudes sense pràcticament cap condició: ni crèdits per empreses i famílies, ni manteniment dels llocs de feina en el sector.

Recentment ha ofert 99.000 milions més per tapar forats, tancar oficines i suprimir llocs de feina a les caixes, com reclamaven els banquers.

Congelació per a pensions i salaris.

Els pressupostos "socials" a penes arriben a mantenir la despesa, o ni tan sols això, ja que serveis com la sanitat i l'ensenyança depenen dels pressupost de les comunitats autònomes, totes elles en greu situació econòmica. Altres serveis que depenen dels ajuntaments, estan en perill, donada la situació de fallida tècnica de les corporacions locals (que han perdut els únics ingressos que les salvaven, els que venien de la construcció).

Els funcionaris públics veuran com els seus salaris pugen un miser 0'3%, quant la previsió del Govern és de l'1% d'inflació anual, i la d'altres fonts (com la Fundació de les Caixes d'Estalvi) és

d'entre el 2 i el 3% dependents dels preus del petroli (i la previsió se feu abans de conèixer-se la pujada de l'IVA, que pot suposar un 1% d'augment de l'IPC).

Les pensions pujaran un 1% i les pensions mínimes un 2 o com molt un 4% quant en Zapatero se comprometé en el debat d'investidura a pujar una mitjana del 26% les pensions mínimes durant la legislatura.

En quant al salari mínim, encara no s'ha fet pública una proposta, però des del Govern han deixat caure que enguany no s'avançarà cap als 800 euróns que figuraven en el programa electoral del PSOE, i s'ha fet públic que s'eleva a sols un 0'3% el Iprem, indicador públic que serveis de càlculs per a rebre ajudes públiques..

Pel que es refereix a l'atur massiu i la contractació del consum exigirien un ambiciós pla d'obres públiques en infraestructures i desenvolupament de serveis públics, el Pressupost retalla la despesa pública, la inversió pública (investigació, infraestructures i vivenda) i redueix a una tercera part els "estímul" en concret preveu un nou fons i inversió municipal amb sols 5.000 milions d'euróns. És un pressupost que agreuja la recessió i augmenta l'atur.

Pujada de contribucions... als treballadors. La premsa és unànime: per *El País*, "el pes de la pujada de les contribucions recaurà en les rendes mitjanes i del treball, mentre que *El Mundo* diu que "les rendes mitjanes i baixes pagaran el 96% de la pujada de contribucions". L'"austeritat" pregonada afectarà sobretot la butxaca dels treballadors manuals, els tècnics i els pensionistes: l'anunciada "pujada de contribucions als rics" s'ha quedat en res.

El projecte de pressupostos proposa una pujada d'un punt de l'IVA reduït i en dos punts del tipus general, la qual cosa suposarà una pujada de preus en la majoria d'articles (excepte els pocs bens de primera necessitat gravats amb el IVA superreduït del 4%). Aquesta pujada de contribucions indirectes afecta, com tots els experts han assenyalat, especialment als qui menys guanyen.

Se suprimeix també la deducció de 400 euróns en la IRPF, per a tots els contribuents (la qual cosa suposa pujar l'IRPF, en major percentatge pels qui menys cobren) Sols s'eleva la tributació de les rendes del capital al 19% o al 21%.

Les grans fortunes poden respirar tranquil·les. Seguiran pagant un 1% de contribució pels seus beneficis, que tenen en les SICAV, considerades per la Inspecció d'Hisenda el 2005 com un fort frau generalitzat (la qual cosa motivà que Hisenda perdés capacitat legal d'inspeccionar les SICAV).

Rebaixes i subvencions als empresaris. Els pressupostos també preveuen la baixada de la contribució sobre societats en cinc punts per a les pimes i autònoms "que mantinguin l'ocupació". Les bonificacions de quotes a la Seguretat Social "per contractació" augmenten en 50 milions d'euróns, fins els 2.850 milions d'euróns.. I això que el propi ministre de Treball Celestino Corbacho, ha admès que han fracassat.

D'on venen els ingressos? Qui paga contribució aquí? L'IRPF va suposar el 2007 el 48.6% dels ingressos de l'Estat. L'IVA reuní el 27,4%, mentre que les contribucions especials suposaren un 13,3%.

Dins de l'IRPF, els rendiments del treball suposen el 75% de recaptació, les rendes d'estalvi un 13% i les activitats econòmiques sols un 8%. Els treballadors paguen el 75% de la recaptació, encara que les rendes del treball representen el 61% de la renda nacional.

La majoria de les contribucions indirectes (IVA i contribucions especials). Que graven el consum, les paguen aquells que tenen menys ingressos: els treballadors.

Ens calen uns altres pressupostos.

Quin és el problema? Que la Unió Europea prohibeix prendre mesures contra els paradisos fiscals i, per tant contra les SICAV) prohibeix prendre mesures contra les deslocalitzacions, exigeix el recolzament als bancs i, en canvi, exigeix un retall dràstic de la despesa pública i en particular de la despesa de la sanitat i les pensions. Per tal de sotmetre's a Brussel·les, el Govern presenta un projecte de Pressupostos que agreuja la recessió i ataca per tots els cantons als treballadors.

Una política favorable als treballadors, als votants el PSOE, exigiria altres pressupostos de l'Estat, mesures de defensa de l'ocupació, confiscació dels milions lliurats a la banca (i dels beneficis que han obtingut els banquers amb ells), contribucions als rics (i que se cobrin aquestes contribucions).

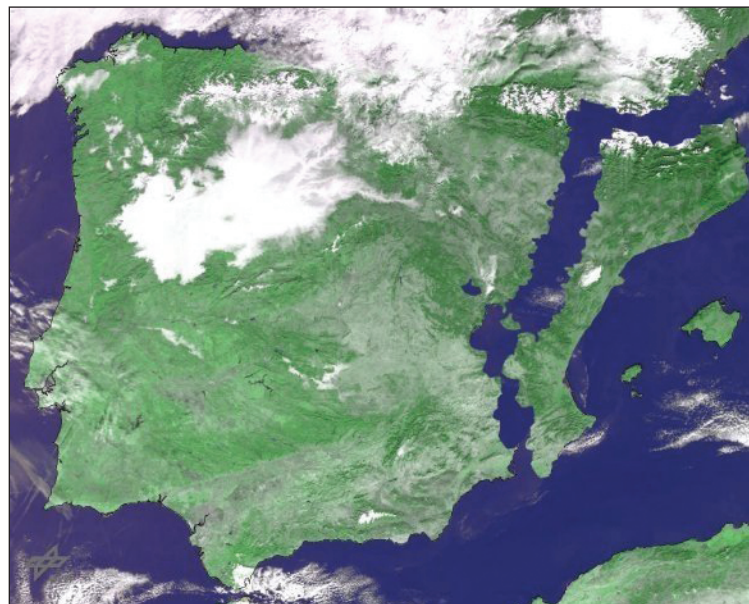
Els sindicats i partits dels treballadors han de reclamar aquest canvi de política i no acceptar els dictats de Brussel·les i el FMI, que volen fer-nos pagar l'especulació en anys d'atur i misèria.

Pere Felip i Buades

Salvatjada

Aquesta foto està feta el passat 6 d'octubre a Lahore, al Pakistan. La imatge només reflexa un espectacle habitual a les àrees rurals pakistaneses. Els espectadors ofereixen diners als propietaris dels animals per veure'ls lluitar. Molt sovint els animals moren o queden molt mal ferits.

Impressiona oi? No us sembla un salvatjada? Ara reflexioneu que passa a les places de toros...

Independència a la catalana

Cada dia que passa es fa més evident que Catalunya ha escollit el seu propi model de camí cap a la independència. I no serà el camí usual, sinó que estem obrint una via nova. La independència, a casa nostra, no és un procés generat i desenvolupat per la classe política, com sí està succeint en altres nacions, com ara Escòcia, Flandes o el Quebec, sinó a Catalunya és un moviment popular, espontani, quasi clandestí, estrictament social.

Això ha estat així perquè els ciutadans catalans, quan ho hem necessitat, mai hem pogut comptar amb els nostres polítics. Actualment patim una de les generacions de líders polítics parlamentaris més nefasta de la nostra història. Cap dirigent de partit amb representació a la cambra catalana ha estat a l'alçada de les circumstàncies en els darrers anys i, lentament, amb la seva inoperància manifesta, han portat el país a un cul de sac. Arribats a aquest punt de ridícul nacional, el poble agafa les regnes i resoldrà la situació, sens cap mena de dubte, però sense la intermediació de la classe política.

A Catalunya, el procés independentista no sortirà als diaris fins el dia de la seva victòria i la proclamació d'un nou estat català europeu. Ja ho varem dir en un altre post fa molt temps, l'unionisme té segrestats tots els mecanismes i totes les institucions de generació i difusió de les iniciatives polítiques i socials. Els mitjans, per tant, no recullen l'alè popular quan aquest no convé als partits.

Ho estem veient cada dia. Tot el país s'està organitzant de manera disciplinada, rapidíssima, impecable envers la independència davant els ulls atònits de l'estat espanyol i del món sencer, que encara no saben com aturar o qualificar l'onada; convocant un referèndum que el dia 13 de desembre del 2009 cridarà a més de 700.000 ciutadans a les urnes repartits en més de 150 municipis de tot el territori; sense recolzament de cap institució oficial; sense recolzament de gairebé cap mitjà de comunicació massiu; amb observadors internacionals, alguns d'ells, eurodiputats, vinguts d'arreu d'Europa, interessats a participar en un moment històric de la història del vell continent.

En definitiva, ja està en marxa tot un moviment popular de dimensions colossals que farà empètir altres revoltes civils que la nostra història ha recollit amb solemnitat. Un procés que tot just acaba de començar i que només ha ensenyat la punta de l'iceberg. Una revolta democràtica i pacífica, iniciada de manera espontània en un petit poblet, per un alcalde local. Així sempre han estat les coses a Catalunya. Diferents. Mai comencen per dalt. Però un edifici amb bons fonaments és inderrocable.

Hi ha dos punts que són essencials per a que el procés arribi al seu destí. El primer és no deixar en mans dels partits

polítics el comandament. Ja han intentat fer-se amb el control però no han reeixit. Els partits ja han tingut el seu moment i han fracassat. Ara la societat civil ha agafat les regnes i no s'està per orgues. Els partits es poden afegir al moviment, però amb humilitat, i rebran el mateix tracte que qualsevol altra associació que hi vulgui participar. La societat civil, per tant, lidera el procés i no accepta intrusions.

Es per tot plegat que les properes eleccions a la Generalitat seran les més poc transcendents des de fa molts anys. Quan el poble s'aixeca per bastir un estat nou, de què serveix maldar per decidir quin serà el proper delegat del govern de la colònia? Perquè en aquests moments, el president de la Generalitat és un simple delegat del govern espanyol, sense reconeixement internacional, amb competències exclusives envaïdes contínuament i sense pressupost propi per dur a terme les tasques de govern pròpies d'una nació europea.

Més enllà dels partits unionistes, entre els quals encara cal incloure CiU, i que no fan cap servei al procés d'alliberament del país, la lluita fratricida entre ERC, Carretero i Laporta (?) acabarà afeblint encara més l'espectre polític independentista i allunyant, sense remei, la societat civil de la classe dirigent. Aquesta fractura només es podria començar a evitar amb la creació d'una candidatura política unitària i sòlida de les tres forces, amb Laporta al capdavant, com a imatge pública amb més força mediàtica, i amb un únic sentit i objectiu: la consecució de la independència. Una plataforma que, una vegada guanyades les eleccions i aconseguida la independència, es desfarà per donar pas a nous partits polítics normalitzats.

Però siguem sincers... creieu que, ara com ara, és possible una iniciativa com aquesta? La veritat, costa de creure que l'independentisme polític actuï amb coherència per una vegada. Sense entrar a cercar culpables, és evident que la via política romandrà en via morta encara molts anys i que l'independentisme no podrà comptar amb ella per al seu desenvolupament natural.

Tots aquests arguments fan certa aquella dita que assegura que la independència del país és quelcom massa important per deixar-la en mans dels polítics. En conseqüència, només el procés social, iniciat a Arenys de Munt i estès per tot el territori, ens durà a la independència d'una manera ràpida, neta i efectiva. I en aquest sentit, només podem congratular-nos de la sort que tenim de poder viure aquest episodi tan interessant de la nostra història. Mans a la feina, catalans, que la llibertat és més a prop que mai!

<http://poliblocs.cat/editorials/independencia-a-la-catalana>

ETA, negoci polític espanyol?

Sempre he pensat que la praxi política de bascos i catalans, d'anar cadascú pel seu cantó en el nostre conflicte amb Espanya, és una equivocació. És cert que vivim realitats diferents, però també ho és que compartim un mateix marc polític i que la nostra vida està subordinada a la voluntat d'un mateix antagonista, fins al punt que tots els nostres moviments en la presó de pobles en què vivim -sigui quina sigui la nostra cel·la- estan controlats per ell. I és que les singularitats de les cel·les no fan més lliures els qui les habiten. Queda clar, per tant, que els beneficis d'aquesta desunió no s'aprecien per enlloc. Per començar, s'observa massa indiferència a Catalunya davant l'abús que suposa la detenció d'Arnaldo Otegi i Rafa Díez Usabiaga, entre d'altres, sota l'acusació, pel sol fet de reunir-se, de voler reconstruir Batasuna. Pel que sembla, al País Basc, d'acord amb les lleis espanyoles, la llibertat de reunió deixa de ser un dret i es converteix en un privilegi reservat només a un sector de la societat. És a dir, que hi ha bascos que poden reunir-se i bascos que no. Hi haurà qui digui que alguna gent de Batasuna té vincles amb ETA i que és lògic que tota reunió dels seus membres sigui avortada per evitar conseqüències negatives. Però aquí es troba precisament la part més escandalosa del cas, en el fet que la detenció en qüestió vulnera, si més no, tres principis bàsics de l'Estat de dret.

La primera vulneració constitueix un judici d'intencions, ja que la deten-

ció es fonamenta en un prejudici relatiu a la ideologia dels detinguts en lloc de fer-ho sobre la base de proves fefaents. La segona vulneració es veu posada en evidència per la Declaració Universal dels Drets Humans, quan diu que "tota persona té dret a la llibertat d'opinió i d'expressió; aquest dret inclou el de no ser molestat a causa de les pròpies opinions i el de cercar, rebre i difondre les informacions i les idees per qualsevol mitjà i sense límit de fronteres". I la tercera és que no estem parlant de pròfugs sinó de persones totalment lliures, lliures de reunir-se quan, on i amb qui els plagui.

El que se'n amaga, en realitat, és que les detencions practicades no tenen cap més objecte que avortar el debat intern que mantenen els detinguts sobre la necessitat -en paraules seves- "d'iniciar un procés sense cap violència" i amb autocrítiques com aquesta: "No hem interioritzat prou que és hora d'obrir-se al canvi polític i que això ens obliga a canviar-nos a nosaltres mateixos".

Aquestes detencions demostren, en definitiva, que a Espanya hi pot haver molta gent interessada en la perpetuació d'ETA. Abandonats definitivament els escrúpols democràtics que limitaven la seva capacitat d'acció, pot ser que Espanya hagi trobat en ETA un lucratiu negoci polític. La qual cosa, ves per on, és una bona raó perquè ETA abandoni les armes.

Víctor Alexandre

www.victoralexandre.cat

Jaume Santandreu: El Son Banya que calles

Reproduït de www.dbalears.cat. Opinió | Jaume Santandreu

Victòria Fullana, en el seu llibre *Son Banya real* i sense mites, ens ofereix una visió entenedidora de les persones glapides al femer de la droga. Al mateix temps, ens recorda que les càgoles més pudentes són les dels salvadors. Arran del llibre, he tingut la sort de parlar amb la coratjosa apòstol dels gitanos. Una hora de posar en pèl les confidències, em trenca el misteri de *Son Banya*.

La revelació que més m'impresionà fou la descripció de la desfilada de compradors de la droga, que ella calla totalment en el seu llibre, i que contempla cada dia immersa dins les venes del

poblat gitano. Conta que molts de pics s'amagava per no topar-se amb cares conegudes, conegudíssimes!, de gent que en públic predica contra la droga.

Les matrícules dels grans cotxes revelarien més secrets que mil escorcolls als palauets dels presumptes lladres dels nostres cabals públics. Hom ho comprèn: els honorables narius no poden aguantar el mono de l'esnifada, però no sempre funcionen les valises diplomàtiques o policials. Aleshores, els xofers de confiança han d'acudir al femer dels drogues miserables. Mallorca, t'hem destrossat, però els teus déus s'han venjat enviant-nos una plaga de governants imbècils, lladres i droguats.

Publicat a Es Debat dijous 22 d'octubre del 2009

<http://www.eldema.cat/esdebat/article.php?id=170>

Les veritables agressions lingüístiques

José Miguel Cuesta (Veu Pròpia)

Des dels mitjans de comunicació més escorats cap a la dreta, sobretot de la capital del Regne, estem ja acostumats a sentir que el castellà està perseguit a aquells territoris de l'Estat que tenen altres llengües.

En el cas dels Països Catalans, les acusacions són més violentes sobretot pel que fa al Principat, on algunes lleis (immersió lingüística, de retolació, etc.), insuficients i que no s'acompleixen en moltes ocasions, ha sigut vista per alguns i algunes com un atac al seu privilegi de parlar en l'única llengua que els i les súbdits de l'Estat tenen l'obligació de conèixer.

Depenent del grau ideològic del mitjà, ens podem trobar diverses gradacions en aquests atacs. Fins i tot podem trobar acusacions d'aquests tipus als mitjans suposadament "progressistes" si bé amb un lèxic més suau. També és cert que és als mitjans situats més a la dreta on aquestes acusacions poden arribar al summum de la paranoia. Si les sentís algú que no visqués a Catalunya podria

arribar a pensar que les persones castellanoparlants són empaitades i agredides al carrer pels Mossos d'Esquadra, que als patis de les escoles els professors i professores es dediquen a perseguir i reprimir la canalla que no parli en català i que una legió de funcionaris va pels carrers buscant rètols de comerços no escrits en català per sancionar-los econòmicament.

Evidentment, qualsevol persona que visqui aquí veurà com la realitat és ben diferent i que un catalanoparlant, a segons quins territoris, es trobarà amb més problemes en el seu dia a dia que un castellanoparlant.

I a més, té més riscos de sofrir veritables agressions lingüístiques, fins i tot aquelles que sobrepassen la mera intimidació verbal. Moltes d'aquestes agressions les fan les forces d'ordre públic. Posaré uns exemples recents:

El passat 7 d'agost, a l'aeroport de Palma, un jove va ser agredit físicament per la Guàrdia Civil per haver-se adreçat a ells en català. El jove va ser tancat en

una habitació on es va perpetrar l'agressió davant la impotència de la seva parella. A més, com sol passar en aquests casos, tots dos van ser denunciats per "alteració de l'ordre públic".

El 10 de setembre, una dona d'origen sud-americà va ser detinguda a una comissaria de la Policia Nacional de Barcelona pel simple fet de parlar amb el seu marit pel mòbil en català mentre tramitava el seu DNI. En aquest cas, segurament, hi havia a més un agreujant: el racisme i el fet de veure com algú que fa poc que ha arribat és capaç de parlar la llengua del país mentre uns altres que porten molts anys (Policia Nacional i Guàrdia Civil) no han tingut, en moltes ocasions, la voluntat ni l'obligació de fer-ho.

Personalment recordo com al 1999 em van fer fora d'una comissaria de la Policia Nacional de Badalona pel simple fet de parlar en català i negar-me a canviar d'idioma: "a mi me hablas español porque estás en una comisaria de la policía nacional i no de los Mossos d'Esquadra" em van dir. Sort que només

em van fer fora sense cap agressió física. Un judici, pel fet de testificar en català, va haver d'ajornar-se quatre mesos perquè "no hi havia intèrpret a la sala". No em van sorprendre aquests fets perquè jo en aquella època ja sabia què hi havia. Em va sobtar més que els meus companys sindicalistes del judici, castellanoparlants i que ja sabien la meua voluntat de parlar sempre català fora de l'àmbit familiar (érem tres persones les acusades) i l'advocat després em demanessin que per què no els havia avisat que testificaria en català.

Lamentablement aquests fets no són puntuals. Hi ha territoris on les agressions al català encara tenen més impunitat, com és al País Valencià, on molts grups d'ultradreta campen a la seva fent agressions físiques contra persones i entitats davant de la passivitat de les autoritats. Ara bé, tranquils, que aquestes agressions no sortiran habitualment pels mitjans que tanta obsessió tenen en mostrar-nos les "agressions" al castellà.

Només faltaria!!

Viabilitat de l'estat català

Un dossier sobre la possibilitat que Catalunya fos independent, si estava preparada per ésser-ho, si econòmicament seria possible, si hi hauria més avantatges o més inconvenients i els perjudicis de la dependència d'Espanya, va ser publicat per la revista *Presència* de final d'octubre. El que a mi em va interessar més va ser conèixer què en pensaven del tema els partits polítics. Vos en faré cinc cèntims, però heu de saber la meua decepció per la curtedat de mires dels polítics que varen contestar, ja que la majoria es queden en el territori dels sis milions, o set, o vuit...

El representant del PP va negar l'existència d'espoli fiscal, que Catalunya té el major autogovern de la seva història, que s'ha de desenvolupar dins Espanya, que no guanyaríem res de ser independents i que perdríem molta presència internacional. Per al PP, Catalunya són les quatre províncies convertides en autonomia.

El representant del PSC creu que la independència no resoldria cap dels problemes que diuen els independentistes, que anar amb Espanya ens afavoreix perquè és una potència mundi-

al, que el seu model no planteja l'independentisme, sinó un catalanisme federalista; volen un estat federal. Devers el PSC, també es limiten a pensar en la Catalunya autonòmica.

El representant d'ICV afirma que només una minoria de la societat catalana és independentista, que primer s'ha d'aconseguir el dret a l'autodeterminació i que per a ells és prioritari l'Estatut. Creuen que es defensaria la cohesió social amb un estat propi dins un estat federal. Es queden també amb la Catalunya que correspon al Principat.

El representant de CiU exposa que la independència milloraria l'autoestima i la confiança dels catalans, però que causaria un trauma a una minoria molt gran. Que CiU no és independentista, encara que hi hagi molts militants que ho siguin i que la propera estació és que es compleixi el 100% de l'Estatut que es va aprovar. També es queden en la Catalunya continental i del sud dels Pirineus.

El representant d'ERC defensa l'independentisme, però que no volen quedar marginats de la política fins que tinguin majoria al Parlament. No volen

un independentisme guardià de les essències. Tenir estructura d'estat contribuiria fortament a acabar amb els sentiments d'inferioritat que afecten molts àmbits de la vida col·lectiva. No parla de la Gran Catalunya, encara que sabem que el partit s'estén pel País Valencià i per les Illes Balears.

El representant de Reagrupament només troba avantatges a la independència: llibertat, capacitat per decidir, alliberament del país i deixar d'intentar canviar la Constitució espanyola, anar darrere el federalisme o intentar aconseguir el concert econòmic, perquè cap espanyol no està disposat a cedir en aquestes coses. No diu de quin país es tracta, no hi fa referències.

El representant de les CUP és el que explica més clarament que sempre es refereixen a la independència dels PPCC, sense descartar que la independència pogués arribar en un procés que s'iniciàs al Principat. La veuen completament necessària per tornar a la plenitud nacional de fa 300 anys i perquè dins Espanya no ens podem sentir lliures ni respectats.

En definitiva, tres partits amb difer-

ents graus d'independentisme, dos d'ells encara s'han d'estrenar per poder saber la representació que podran treure al Parlament. Només n'hi ha un que manifesta clarament que la nació és tota i no esmicolada. Aquest sempre ha estat el problema de la metròpoli, oblidar-se dels altres territoris que conformen la nació catalana. Molta gent posa l'exemple de Llatinoamèrica i diuen que pensar així és com si les vint nacions haguessin d'ésser totes Espanya, i així fan callar els que els volien convèncer. I aquest exemple no té res a veure amb nosaltres i és molt llarg d'explicar, però tota Llatinoamèrica va ser Castella o va ser Espanya, i una rere l'altra i per la força de les armes es varen anar independitzant d'Espanya, cosa que no ha ocorregut amb les Illes i amb el País Valencià, que varen ser capturats per un país estranger amb una guerra. A més, els territoris llatinoamericans tenen indígenes anteriors a la colonització, que actualment s'estan reivindicant. Aquí, això no ha ocorregut i per tant, no existeix cap punt de comparació.

Joan Lladonet

El marit de Carme Chacón és l'enllaç entre Pedrito Piscinas i Zapatero

Montilla va pressionar Narcís Serra perquè Caixa Catalunya financés La Sexta

Segons el periodista José Díaz Herrera a 'Pedro J. Ramírez al desnudo' · Relata les estretes relacions del director d'El Mundo amb el marit de Carme Chacón i el president del govern espanyol

'Si algun dia haig d'acabar amb Pedro J. Ramírez, el mataré però a petons', ha dit en més d'una ocasió el president del govern espanyol, José Rodríguez Zapatero, segons el relat que fa el periodista José Díaz Herrera al seu darrer llibre, Pedro J. Ramírez al desnudo (Foca), presentat ahir al Col·legi de Periodistes amb la presència a la sala del seu degà, Josep Carles Rius, i de l'exdirector d'El Periódico, Antonio Franco. L'entesa Zapatero-Ramírez és tanta que, fins i tot, Díaz Herrera exposa que el president espanyol no va tenir inconvenient l'any 2005 en pressionar el llavors ministre d'Indústria, José Montilla, perquè al seu torn pressionés Narcís Serra perquè Caixa Catalunya concedís 150 milions d'euros als promotors de La Sexta, aliats amb el director d'El Mundo per arrabassar l'hegemonia mediàtica de l'esquerra al Grupo Prisa.

Díaz Herrera explica que Jaume Roures, José María Tacho Benet, José Miguel Contreras, Rafael Farrera i Emilio Aragón 'es van presentar a la 'Caixa xica', la de Narcís Serra, i li van demanar un crèdit de 150 milions d'euros. Serra els va dir que no, que no el portarien a la ruïna. I llavors va trucar José Montilla fet una pantera: 'Que els donis, cony, els 150 milions d'euros'. Serra va reunir el consell i per un 55% de vots enfront al 45% els van deixar anar els diners, així, bitllo-bitllo, perquè compressin els drets de retransmissió del Reial Madrid.'

Quatre anys després, Caixa Catalunya es troba immersa en un procés de fusió amb Caixa Manresa i Caixa de Tarragona que preveu l'acomiadament de 1.800 treballadors i el tancament de 500 oficines.

El paper clau de Barroso

Díaz Herrera exposa les mil i una manióbres que Pedro J. ha realitzat durant tota la seva carrera periodística per mantenir-se a la primera línia política estatal. I de com després de l'idil·li amb Aznar és capaç de ser el primer periodista a qui concedeix una entrevista el nou president del govern, el socialista José Luis Rodríguez Zapatero.

Assenyala Miguel Barroso, actual marit de la ministra espanyola de Defensa Carme Chacón, com el nexa d'unió entre Pedro J. Ramírez i Zapatero. Vinculat durant la transició amb la revista àcrata El Viejo Topo -on va conèixer Federico Jiménez Losantos i Jaume Roures-, digué a Zapatero just abans que comencés la carrera cap a la secretaria general del PSOE i La Moncloa: 'Pedro J. és un perill públic, ja ho sabem. És per això que és millor tenir-lo d'amic que d'enemic', afirma Díaz Herrera.

Des de llavors, el trio Zapatero-

Pedro J.-Barroso s'ha demostrat irrompible, considera Herrera. Barroso també seria qui hauria convençut el president espanyol de la necessitat de trencar els lligams amb El País i la SER i disposar d'un grup comunicatiu més afí,

operació vista amb bons ulls per Pedro J., perquè per pocs lectors que el nou diari restés a El País, El Mundo esdevindria el periòdic més llegit.

Herrera relata que Roures i la resta de promotors de La Sexta són amics íntims de Miguel Barroso. Quan Zapatero va decidir de reordenar l'espectre radioelèctric espanyol i concedir dues noves llicències de televisió analògiques, el 2005, Barroso ostentava el càrrec de Secretari d'Estat per a la Informació. És en aquest context que Díaz Herrera circumsciu la trucada de Montilla a Serra.

A més, exposa: 'El més estrany de l'operació, que va indignar a gran part de la premsa, especialment a Antena 3 i Tele 5, va ser que Pedro J. Ramírez no es va ni immutar. El Mundo no va sortir a la palestra exigint la seva part de poder (...). Per què no va protestar Ramírez? Al Grupo Prisa tardarien mesos en saber-ho. I era perquè juntament amb Miguel Barroso, José Miguel Contreras, Antonio García Farreras, Julián Lacalle, Nacho Benet i Emilio Aragón, entre d'altres, s'havien aliat entre si i amb el director d'El Mundo per a arrabassar-li el poder mediàtic hegemònic a Polanco. (...) Es va muntar una nova pinça, aquesta veg-

ada amb el suport del Nou Socialisme, per a acabar amb l'imperi del monopoli'.

'Les coses de la premsa no s'airegen a fora'

Durant la presentació, Díaz Herrera va explicar que s'havia plantejat el llibre amb l'ànim d'aportar llum a la trajectòria d'un dels periodistes espanyols 'que més s'ha envoltat amb la bandera de la llibertat d'expressió per a defensar els seus assumptes particulars i moltes vegades mesquins'. Va ressaltar la contradicció que suposa que els mitjans demanen transparència a totes les institucions, mentre que 'les coses de la premsa no s'airegen a fora'. Considera positiu que quanta més informació aparegui sobre els responsables comunicatius, més s'afavorirà la democràcia, perquè els lectors disposaran de més dades per valorar correctament una o altra publicació.

Durant la presentació, l'exdirector d'El Periódico, Antonio Franco, acusà Pedro J. Ramírez de ser 'el prototip d'un dels desastres de la Transició' i d'esdevenir 'el gran obstacle que ha tingut la dreta democràtica a Espanya'. Alhora, considera que la paraula clau que el defineix no és 'periodisme', sinó 'poder'.

L'exdiputat al congrés espanyol i editor de directe.cat, Joan Puig, va reconèixer que el llibre li havia donat claus per entendre el comportament de determinats dirigents socialistes durant la seva batalla contra la piscina il·legal que Pedro J. té a Mallorca: 'Ara entenc per què Miquel Barroso em deia el que em deia, entenc per què De la Vega li deia a Joan Puig cercos que deixéssim d'apretar amb la piscina, entenc per què Narbona em va reconèixer que la piscina era il·legal, però que les ordres venien de dalt'.

Reproduït de www.directe.cat

Dites i proverbis

Després de la llet beu aigua, però si vas de camí beu vi.

Després de Sant Martí, deixa l'aigua i beu el vi.

Després del cep, el vi.

Després del préssec i el meló beu el vi millor.

Déu n'hi do de pa al sarró i de vi a la bóta.

Dona bonica i vi bo no duren gaire.

Dona jove i vi vell.

Dona que estima el marit, darrera la sopa un traquet de vi.

Dona que li agrada el vi, tant és per tu com per mi.

Dones i vi donen goig i fan patir.

Dones i vi fan perdre el camí.

Dones i vi, més que goig donen que sentir.

Dones, vi i foc: són la perdició dels homes.

El barber de Llevorsí, fa la barba i paga el vi.

El bevedor fi a glops a glops beu el vi.

El bon abric és el bon vi.

El bon bevedor de vi té poc mirat en vestir.

El bon pa i el bon vi, escurcen el camí.

El bon vi crida els veïns.

El bon vi dos gustos pot donar: un al nas i un altre al paladar.

El bon vi entra molt bé i després esgarrapa.

El bon vi es beu sol.

El bon vi és el que s'orina.

El bon vi és or fi.

El bon vi fa dormir.

El bon vi fa pair.

El bon vi fa sang i l'aigua fa fang.

El bon vi i l'home valent no solen durar molt temps.

El bon vi i la sopa bullida allarguen la vida.

El bon vi mata la cuca.

El bon vi no necessita ram ni la bona dona reclam.

El bon vi parla llatí.

El bon vi pel bevedor fi.

Èticament em cal dir-ho

Persi em volen fer cas i per consciència sóc força repetitiu en una frase: “Ens cal apostar per la qualitat ben entesa i no per la quantitat consumista i banal”. Qui te orelles per escoltar i qui te ulls per observar ja intueix per on va el món, qui no té aquesta percepció ja té prou desgràcia.

Com sempre varem coincidir amb tot en una visita que vaig fer al meu mestre *Raimon Panikkar* a ca seva fa pocs dies i al mateix temps em va donar una gran satisfacció personal quan em va dedicar el primer volum de la seva última obra “Mística, plenitud de vida”.

L'home certament encara està en una fase molt primitiva en l'escala de valors. Mata per plaer, destrueix el seu hàbitat per l'afany de poder. Egocèntric, prepotent, hipòcrita i manipulador de masses políticament i religiosament. L'home no està superant la prova i tindrà el seu càstig.

Si hi som a temps, els hi puc donar la solució, però no és gens popular, no fa vots, va en contra del poder de la banca i d'altres.

De tot cor, si sabeu pregar cal que pregueu força i feu un “mea culpa” pels pecats. La humanitat no és capaç i la corruptela de la política i la “justícia” menys, per poder canviar aquest nefast destí apocalíptic. L'avarícia humana,

com he dit abans, entre d'altres coses, són la causa de que els arbres no els deixin veure el bosc. Conseqüentment, tot caurà pel seu propi pes, la realitat s'imposa, són cicles evolutius còsmics que es repeteixen i duren milions d'anys.

Només ens queda el recurs de la dimensió espiritual, el camí més difícil de tots. La llum del camí correcte i de l'exemple brilla per la seva absència en aquesta vida humana inconscient, irresponsable, materialista, malaltissa, definitivament en pecat i per tant, defectuosa.

¿Què fem normalment amb totes les coses que no ens serveixen, que ens estressen i ens compliquen la vida, que fins i tot arriben a fer “pudor”? Ens “mullem” plantant cara a les adversitats? O ja ens va bé aquest estatus de comoditats banal? Ens impliquem amb valentia a nivell de societat? Aparquem els plaers i l'oci personal per fomentar l'exemple? Sabem escoltar? Consumim el que és estrictament necessari o vivim per consumir? Som conscients de la vida que ens envolta? Som conscients del canvi climàtic? O estrictament només ens interessa l'ego individual i els béns materials? Reflexioneu, ciutadans del món, repeteixo: Ens cal apostar per la qualitat ben entesa i no per la quantitat consumista i banal.

Joaquim Pugnau Vidal

El 28 de febrer, més consultes independentistes

Molins de Rei, Vilasar de mar i Llinras del Vallès enceten la segona onada de referèndums

Quan s'acaben els preparatius per les consultes sobre la independència del proper 13 de desembre, ja s'ha fixat una nova data per a la segona onada de referèndums sobiranistes. El 28 de febrer del 2010 serà quan poblacions com Molins de Rei, Vilasar de Mar i Llinars del Vallès, de moment, preguntaran als seus ciutadans si volen una Catalunya independent i integrada a la Unió Europea. Les entitats d'aquests tres municipis han decidit fixar aquesta data al marge de la Coordinadora per la Consulta sobre la Independència, que ara està centrada en la del 13-D,

i s'ha sumat a la idea de Decidim.cat, que ja havia assenyalat el 28-F com a data òptima. Aquesta decisió la justifica, en part, la intenció d'evitar celebrar-la a l'abril quan un clima preelectoral planarà sobre el país. S'especula també que el 25 d'abril podria ser la data per una possible tercera onada, on hi entrarien poblacions com Martorell o Girona.

La plataforma Molins Decideix ha assegurat al digital directe!cat que ha començat a mantenir contactes amb altres entitats del Baix Llobregat que també estan interessades en les consultes i apunten que és probable que les plataformes de Torrelles de Llobregat, Llaveneres o el Papiol s'afegeixin a celebrar-la el mateix dia.

Esquerra-Illes posa desembre com a data del cessament del conseller de Turisme, Miquel Nadal

Esquerra a les Illes Balears i Pitiüses ha acordat promoure que els grups del Bloc per Mallorca i Eivissa pel Canvi instin a fer efectiva la dimissió o el cessament del conseller de Turisme, Miquel Nadal, “dins el mes de desembre sense més demora”. L'acord ha estat adoptat en el transcurs de l'Assemblea Regional de militants del partit republicà, dins el context d'una resolució genèrica en relació als casos de corrupció. La resolució ha estat aprovada per un 89 per cent dels militant assistents a la reunió.

Esquerra ha reunit avui, a Sineu, una Assemblea Regional extraordinària a la qual ha assistit un centenar de persones, i en el decurs de la qual s'han establert també les posicions del partit entorn a la política territorial que en aquest moment es debat i els pressupostos de la comunitat autònoma. Així mateix, l'Assemblea ha ratificat els nomenaments dels secretaris d'Organització, de Formació i d'Imatge i Comunicació.

Esquerra-Illes ha acordat, per majoria del 75,6% dels afiliats, “donar suport a l'aprovació de la revisió del Pla Director Sectorial de Carreteres en els termes acordats” en el si del Bloc de Mallorca, i després de les negociacions amb Unió Mallorquina, de les quals se'n deriva “un Pla de Carreteres que permet inversions importantíssimes, però del qual s'han eliminat nombrosos projectes impactants que no estaven justificats des del punt de vista de la mobilitat.” Per altra banda, l'Assemblea ha acordat “mantenir la posició defensada pel Bloc d'eliminar totes aquelles Àrees de Reconversió Territorial que suposin més creixement urbanístic.”

En matèria de Pressuposts, Esquerra defensarà que “han de prioritzar les polítiques que afecten més directament als ciutadans”. La resolució de l'Assemblea, ratificada per un 94% dels assistents, considera que “en un moment de crisi com l'actual, les institucions han de donar suport a la formació, a tots aquells serveis d'atenció a les persones i a la dinamització econòmica a través de l'impuls als emprenedors i el teixit productiu.”

L'assemblea d'Esquerra ha assumit les propostes del Bloc en matèria de denúncia i lluita contra la corrupció, en les quals s'insta, entre altres coses, els partits polítics i les institucions a “engegar un procés de reflexió i regeneració interna”, sense deixar de col·laborar amb la justícia. Esquerra reitera, en línia amb el Bloc, que “totes les persones que hagin estat imputades i que un magistrat hagi emès un auto acusatori per presumptes delictes de corrupció haurien de dimitir o ser cessats”. Esquerra, doncs, considera que l'actual conseller de Turisme, “reuneix les característiques de ser una persona imputada en un procés penal i un jutge ha emès un auto acusatori”, per la qual cosa considera que Miquel Nadal hauria de “fer efectiva aquesta dimissió o cessament”, i que ho hauria de fer “sense més demora” abans que no acabi el mes de desembre.

Dites i proverbis

El bon vi ressuscita el pelegrí.

El bon vi si no pots orinar resulta un verí.

El bon vi surt a la cara i puja al topí.

El bon vi, beu-te'l tu i no el donis al veí.

El bon vi, en vas petit.

El borratxo fi, a la taverna vol el vi.

El borratxo valent se'n va del vi a l'aiguarent.

El brou bon vi vol.

El dilluns, mercat i vi.

El gat en sac i el vi en carbassa.

El joc fort, el vi ranci i la dona jove.

El llagostí des del mar ja crida el vi.

El mal que el cura el dormir, malaltia de vi.

El mal que ve del vi vol dormir.

El massa vi no guarda secret ni paraula complex.

El meló madur demana vi pur.

El meló vol el vi bo, i el cargol també l'hi vol.

El meló vol el vi felló.

El menjar picant vol vi abundant.

El menjar sense vi es torna verí.

El molt vi treu de si.

El mosquit va dir a la granota: val més morir en el vi que viure en l'aigota.

El novembre, vi per vendre.

El pa amb ulls, el formatge sense ulls i el vi que salti als ulls.

El pa canviat i el vi assegurat.

El pa és fre del vi.

Dites i proverbis

El pa fa passar i el vi fa tenir.
El pa fresc, i el vi novell, causen dolors al ventrell.
El pa i el vi en cria de tota mena.
El pa i el vi neixen dintre el maig.
El pa mudat i el vi usat.
El pa negret, el vi agret i l'oli sabentet.
El pa per la vista i el vi pel tast.
El pa sosté, el vi dona força i la carn engreixa.
El pa tou, i el vi nou, el ventre espatllen.
El peix ha de nedar tres vegades: en aigua, en vi i en oli.
El peix per ser bo, sal i sucre, vi i julivert; treu tot verí i mal.
El peix, l'arròs i el pebrot, volen vi fort.
El pelegrí, primer sense el bordó que sense la bóta del vi.
El porc fresc i el vi novell, causen dolors al ventrell.
El que amb aigua viu, amb vi s'ofega.
El que en vi es gita en aigua desdejuna.
El que es cria amb aigua s'ha de menjar amb vi, com l'arròs i el peixolí.
El que l'aigua gela el vi ho desgela.
El que no fuma ni beu vi, el diable pren altre camí.
El qui beu bon vi, resta farina al molí.
El qui beu massa vi ni guarda secret, ni compleix el que ha dit.
El qui beu vi no pot dir borratxo al seu veí.
El raïm blanc fa bon vi i el negre el fa ennegrir.
El ranci que és bo en el vi, en el porc no es pot sofrir.
El refredat, el vi el combat.
El secret del teu veí te'l dirà un porró de vi.
El secret mai no dura, allà on regna el vi.
El setembre és veremador, i es fa vi el bo i millor.
El sol de l'Assumpció fa el vi millor.
El sol en l'Ascensió fa el vi bo i millor.
El veí que té bon vi, ventura té prop de si.
El vell que beu bon vi triga a morir.
El vi a glops i l'aigua a raig.
El vi agrada i l'aigua enfada.
El vi aigualit fa mal profit.
El vi alabat crida convidat.
El vi alimenta, cura i fa tenir.
El vi allarga la vida, però també la treu.
El vi amb mesura i el pa amb cordura.
El vi ben bo i el cavall de pedra.
El vi bo és a la bóta del racó.
El vi bo és bon dormidor.
El vi clar al cap sol pujar.
El vi clar fa senyor, el negre fa borratxó.
El vi clar i vell fa savi el jove i jove el vell.
El vi clar i vell i amb una mica d'aigua fa bon consell.
El vi clar per les dones i el negre pels homes.
El vi com a rei i l'aigua com a bou.
El vi crida la cançó.
El vi crida la son.
El vi crida la xerrada i la baralla.
El vi cuit no fa mal encara que en beguis un maial.
El vi d'agost, no fa most.
El vi de casa no emborratxa.

CLIMENT GARAU I SALVÀ

Poesia

Sa part pobra han trepitjada

Noranta sis anys complets,
He vistes moltes de coses,
Més de dolentes que bones,
Han passat els oprimits.
Han dut molt vell el vestit,
Els fills dels treballadors,
Los de casa de senyors
Sempre foren preferits.

Com que sempre comandaren,
Es clero i es capital,
Varen pagar es jornal
Així com ells ho trobaven
I a mes no comportaven
Que es fessin reunions,
Això eren condicions,
Que cap moment acceptaren.

De sa vida disfrutaven
Ells duïen tot es control,
Dominaven tot redol,
Grosses festes celebraven.
Sols a elles convidaven
S'element més destacat
Magistrat i advocat,
Que sempre los defensaven.

Tot de codis ven crear,
A seva conveniència,
Se tenia s'evidència
Que algun, cosa botà,
Perquè no sortís a llum,
Li donaren bon betum,
Que ben poc los va brillar.

De pecats en cometeren,
Tota aquella gent que hi hagué,
Però tot los va anar be,
Es mando ulls grossos feren.
Com que tots ells germans eren,
Ses faltes sempre tapaven
Per tal motiu no paraven
De prendre part en carreres.

El que no se perdonava
El, pecat que fes un pobre,
No el deixaven a lloure,
Cap ni un se n'escapava,
Bona tupada s'hi dava,
A algun li causà la mort,
En tenim alguns records,
Perquè el fet se publicava.

Llibres

Complot fatxa i espanyolista per matar Joan Laporta

Reproduït de www.vilaweb.cat

DISSABTE, 07/11/2009

Avançament editorial: Sebastià Bennasar

‘Mateu el president’ ficciona la història d'un complot per assassinar el president del Barça, Joan Laporta

Aquesta setmana arriba a les llibreries ‘Mateu el president’ de Sebastià Bennasar (Cossetània), una novel·la de gènere negre, on retrobem al comissari Jaume Fuster que torna a Barcelona per incorporar-se al grup d'homicidis dels Mossos d'Esquadra. Li tocarà un cas enrevessat, amb un agent decapitat i el pla ordit per l'alta burgesia i l'extrema dreta per assassinar el president del Barça.

L'any passat Bennasar va publicar ‘Jo no t'espere’ (El Gall Editor), també situant la trama i els ficticis assassinats en esdeveniments de l'actualitat més recent: Durant la visita del Papa Ratzinger a València, el comissari Jaume Fuster haurà de fer front a l'assassinat d'un capellà i d'una monja vinculats a una trama de corrupció immobiliària i de tràfic de drogues. Tot en una València on part de la població li va dir al Papa ‘Jo no t'espere’.

Sebastià Bennasar (Palma, 1976) és llicenciat en Humanitats per la UPF, periodista freelance, que actualment viu a Lisboa. Ha publicat una dotzena de llibres de gèneres molt diversos. Aquesta és la seva quarta novel·la negra.

Cuina

Rostit humit

La barreja de carns millora el gust de totes, però també es pot fer amb una o dues menes, només.

Ingredients:

Una espatlla de xai, desossada i lligada; un rodó de vedella, una peça de llom de porc, ceba, pastanaga, api, porro, conyac, oli, nou moscada, canyella, clavell, llorer, pebre negre i sal.

Preparació:

En una cassola a foc viu, amb un bon raig d'oli i un pessic de sal, s'enrosseixen tot al volt dels tres trossos de carn, donant-los voltes sovint i procurant que no s'agafin. Quan tenen color, s'abaixa el foc. Llavors s'hi afegeix la ceba, l'api, la pastanaga i el porro trinxats fins, un pessic de sal, un tronquet de canyella, uns quants clavells, un pessic de nou moscada ratllada i un bon raig de conyac. Es tapa la cassola tot seguit i es deixa fer, a poc foc i tapat, fins que, punxant-la amb una broqueta, es conegui que la carn és cuïta. Llavors es treu i es posa a refredar. Es torna a posar la cassola a foc viu i es fa reduir el suc de la bresa. Llavors es passa pel passapurés i es reserva per a salsejar. Un cop freda la carn, se li treuen els cordills i es talla a rodanxes. Es pot tornar a escalfar la que es vulgui menjar al moment. També es pot menjar, freda o calenta, amb altres salses i acompanyaments.

Porcella al forn

Plat de tota festa i festeta, a Mallorca. Cal que cada mitja porcella faci uns 3kg.

Ingredients:

Mitja porcella (d'una peça), llimona, alls, julivert, sal, pebre negre i aigua. Per acompanyar, enciam o escarola, i patates.

Preparació:

Es frega la porcella amb suc de llimona i, després, amb una dent d'all. Es posa una cullerada de sal en una tassa grossa, plena d'aigua i es remena fins a dissoldre-la. S'enforna la porcella sobre una graella, a 180°C., amb la pell cara amunt. Mentre va coent, es va mullant periòdicament amb l'aigua salada, per a que no es torri massa de pressa i no quedi cru l'interior; sobretot, les parts més primes (orelles, peus, morro i cua).

Es fregeixen les patates, tallades a daus, rentades i eixugades, i es posen en una plata. Quan la porcella és cuïta, s'esquitxen les patates fregides amb una mica de suc de llimona, es salen, s'hi escampa pel damunt una picada d'all i julivert i s'enfornen uns minuts. S'amaneix l'enciam o escarola i es posa en una altra plata. Es serveix tot.

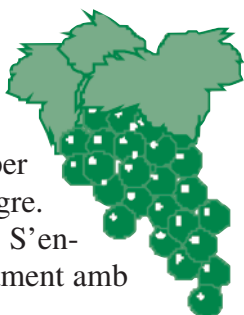
Altres carns al forn

Ingredients:

Cuixes o espatlles de xai, o de cabrit, o l'animal en mitges canals, llimona, sal, pebre negre i aigua.

Preparació:

Es frega bé el xai amb suc de llimona (el cabrit no cal), per treure-li el tuf i que no xaiégi. S'amaneix amb sal i pebre negre. Es dissol una cullerada de sal en una tassa grossa d'aigua. S'enforna a 180°C., sobre una graella, i es va mullant periòdicament amb l'aigua salada, fins que sigui cuït.

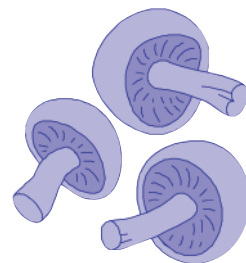

Greixonera de porc

Púding salat mallorquí.

Ingredients:

Peus, careta i ventresca de porc, pa sec, ceba, api, llorer, alls, llard, oli, llet, sal, pebre negre i safrà.

Preparació:

Es posa el pa sec a remullar en llet. Es bullen els peus, la careta i la ventresca en una olla amb aigua, un raig d'oli, sal, un brot d'api, una ceba partida pel mig i una fulla de llorer. Mentre cou, en un morter es matxuquen bé unes dents d'all, amb un pessic de sal i un bon raig d'oli, per fer un allioli negat. Quan el tall és bullit, s'escorre. Es fa a trossos petits i es treuen els ossos més grossos dels peus. S'enllarda bé el fons i les vores de la cassola i s'hi aboca el tall, l'allioli negat, el pa, uns quants ous ben batuts i barrejats amb una mica de llet, sal, pebre negre i safrà; s'hi dona una remenada. Cal que el líquid cobreixi el tall. S'enforna a 180°C. fins que, clavant una broqueta al líquid quallat, surti neta. Es serveix fred.

Ofegat de la Segarra

Ingredients:

Peus, orella i morro de porc, patates, alls, tomàquets, ametlles torrades, llorer, orenga, canyella, clavell, xocolata, aigua, conyac, oli, sal i pebre negre.

Preparació:

Es talla l'orella i el morro a trossos i es posa tot el porc, amb un bon raig d'oli i un pessic de sal, en una cassola que la tapadora es pugui omplir d'aigua. Es tapa i es deixa coure, amb el foc ben baix. Se li va donant algun volt, de tant en tant. Quan la carn sigui cuïta per fora, s'hi posa una fulla de llorer, un pessic d'orenga, un parell de clavells, un tronquet de canyella, unes dents d'all, la sal, una mica de pebre negre i un raig de conyac. Es tapa i s'omple la tapadora d'aigua. De tant en tant es destapa, se li dona un volt i se li afegeix aigua, si cal. Quan la carn sigui bastant cuïta, s'hi posen uns tomàquets i unes patates, tallat tot a trossos grossos. Després, es piquen unes quantes ametlles i una mica de xocolata i s'hi afegeixen. Cal anar vigilant l'aigua, que tingui prou suc però que quedi espès. Quan ja està al punt, s'apaga el foc. Cal deixar-ho reposar i tornar-ho a escalfar, abans de servir-ho.

Civet

Encara que sigui d'origen francès, és molt tradicional.

Ingredients:

Carn de caça (conill de bosc, llebre, senglar, cérvol o qualsevol altre), pastanagues, naps, porros, cebes, alls, xampinyons, vi negre, xocolata negra, farina, llorer, farigola, oli, sal i pebre negre.

Preparació:

Es posen a marinar la carn (si és un conill o una llebre, es reserva la sang i el fetge, en cru), amb les pastanagues, els naps, els porros, les cebes i els alls, tot fet a talls grossos i cobert de vi negre. S'hi deixa entre un i quatre dies, segons la bèstia. Un cop marinat, es treuen els trossos de carn, s'eixuguen, s'enfarinen i es fregeixen, amb oli i un pessic de sal, fins que siguin rossos per fora.

Es posa a la cassola el tall i l'oli de fregir-lo, les verdures i el vi de la marinada, els xampinyons, triats i nets, una fulla de llorer, unes brotes de farigola, la sal i el pebre negre. Es deixa coure, remenant-ho de tant en tant, el temps necessari. Si és una carn dura, pot haver de coure moltes hores. Si es vol fer amb olla a pressió, cal coure-ho a poc foc i anar gronxant l'olla periòdicament, per a que no s'agafi i deixar-ho reposar sense treure la vàlvula, fins que ja no tingui pressió, abans de destapar-la. Una mica abans d'acabar-se de coure, s'hi tira la xocolata negra ratllada; si és conill o llebre, en comptes de xocolata s'hi posa el fetge i la sang, tot trossejat en gros i escalfat un moment en una paella, amb un raig d'oli, i després ben picat i passat per un passapurés (si es cou abans de picar-ho, fa unes serradures, en comptes de lligar la salsa).

P E T I T S A N U N C I S

AUTOMOBILS

TALLERS TORRENTS. Mecànica, neumàtics, aire condicionat. Adrià Ferran, 29. Ciutat. 971 420 518

EVOLUTION CARS. Tintat de llunes, retolació gràfica, retolació adhesiva, rètols, logos i marques. Homologats per I.T.V. Eusebi Estada, 117 So n'Oliva. Ciutat. 971 750 912

MECÀNIC LLUÍS. Lluís Martí, 99 Ciutat. 971 245 977

AUTOTÈCNICAMENORCA. Cotxes sense carnet marca AIXAMA a 8.000 euros. Menorca, 24 Manacor. 971 551 302

TALLER COLAU MOTORS. Manteniment, reparacions, pneumàtics, ITV. Valdívia, 2 Manacor. 971 553 850

MOTOR SPORT. Venta i reparació de motos usades i noves. Joan Miró, 14 Manacor. 638 561 825

GROC AUTOESCOLES. Avda. Jaume III, 25 Santa Maria. C/. des Menestrals, 21 Sineu. Sor Francina Cirer, 20 Binissalem. www.autoescoles-groc.com 609 641 816

TALLER LLUC RADO. Reparació general de l'automòbil. Plató, 17 Son Ferriol. 971 426 681

TALLERS D'ASIVAL. Mecànica, electricitat, xapa i pintura. Revisió ITV. D'Asival, 5 Polígon Can Valero. tallersd-asival@telefonica.net 971 759 568

CARROCERIES. Construcció

i reparació. Venta i reparació de grues hidràuliques. Ollers, 3 Polígon de Marratxí. 971 604 162

MALLORCALIMPIA. Servei de grua. Reciclatge de tot tipus de vehicles de desfeta, tramitació de baixes i retirada. Valoració màxima en sinistres de menys de 5 anys. mallorcalimpia@hotmail.es 971 101 313

AGENTFIAT. Venta i reparació. Rafel Albertí, 153 Inca. 971 505 979

TALLER FIOLE. Manteniment del vehicle. Suspensió, direcció. Frens ITV. Polígon de son Llaut (Santa Maria). Tel. 609 606 497

BORSA IMMOBILIÀRIA

VILLASPLANET.COM Immobiliària. Avda. de la Platja, 19 B Port d'Alcúdia. 971 545 411

XALET a Los Damunt d'Alaró, vend per 749.000 euros. Solar de 1.700 m². garaix i piscina. 661 427 008

NOUPIS.COM. Lloguer i venda de pisos. Plaça de Sant Jaume, 13 Manacor. 971 555 567

IMMOBILIÀRIA MALLORCA. Beate Pregler. Palma, 17 Sant Joan www.pregler-immobilien.de. Tel. 667 078 450

ES VEDRÀ. Assessors immobiliaris. So n'Oliva, 8. Ciutat. 971 753 082 www.esvedrainmobiliaria.com

CONSULTING BALEAR

IMMOBILIARI. Eusebi Estada, 113 A. 971 907 313

ASSESSORIA IMMOBILIÀRIA. Administració de finques, venda i lloguers de vivendes i locals Lepanto, cantonada Provença, 18-1. Manacor 655 810 921

TOMIR. Gestió immobiliària. Plaça Major, 18 Campanet. 971 509 158 www.buscocasa.com. tomir

NETEGES NORD. Cases (particulars i arrendaments...) Comunitats de veïns. Oficines i comerços. Finals d'obres. Manteniments. Mòbil 625 434 088 electrocorreu netegenord@hotmail.com Pollença

INFOCASACOLOM.COM. La seva immobiliària a Portocolom.

TERRA VIVA IMMOBILIÀRIA. Lloguer de cases a fora vila amb piscina a Mallorca i a Menorca. Si vols llogar per setmanes visita'ns al www.terra-viva-mallorca.com carrer Major, 36 Alcúdia Tel. 971 546 426

IMMOBILIARIA ARBONA Construccions i promocions immobiliàries. Carrer de la Lluna, 92 Sóller Tel. 629 478 226 inmobiarbona.com.

IMMOBILIÀRIA MUNAR. Promotora, compra-venta i lloguer ed'immobles, terrenys i locals comercials. Finançam la seva compra al 100% www.grupjm.es Duc de Rubí, 5 local, 3 Son Ferriol. 971 427 472

BOTIGUES I MAGATZEMS

INFORMÀTICA MAGALUF. Venta i reparació d'ordinadors. Components, consumibles i perifèrics. Notari Alemany, 2 local, 5. 657 668 293

PLANTES I FLORS. Can Pel·liseta. Plaça, 28 Campos. 971 650 317

NORMA CÒMICS. Còmic americà, europeu, independent, llibres d'il·lustracions, disseny gràfic, narrativa fantàstica, posters... Pere d'Alcàntara Penya, 11 Ciutat. 971 919 980

BALESA. Garroves (i també triturades), ametlles i altres fruits secs, pinsos, cereals i far ratges. Productes agrícoles. Carretera d'Alcúdia km. 13'800 Sta. Maria del Camí www.balesa.es 971 621 504

BOTIGA D'INFORMÀTICA UPI. Venta d'ordinadors i reparació a domicili. La Rambla, 44 B Campos. Tel. 971 650 155 jtoniandrover@gmail.com

PCBOX. Informàtica, servei tècnic, internet, jocs. Ronda des Port, 22. Manacor. www.pcbbox.com 971 843 899

BOTIGAMONTANA. Articles de regal, manualitats, bosses fetes de texans, bisuteria dels anys 40 i actual, adobs de bisuteria... Carrer de sa Mar, 69 Tel. 971 631 563 Sóller

NO ÉS PECAT. Botiga eròtica. Avinguda Salvador Joan, 86 baixos. Tel. 971 559 268 Manacor. manacor@noespecado.com

PASTISSERIA FRAU. Pa mallorquí forn de llenya, ensaïmades i pastissos. Sa Lluna, 7. Sóller

LLIBRERIA BOLIC. Educació i vida saludable. Tot tipus de llibres. Gran stock de conte infantil, educació, autoconèixement, teràpies alternatives. També trobaràs objectes de Feng Shui, de ioga, minerals, oracles i un gran assortiment en encens, ensensors, música per a infants, per meditar, ètnica, dansa del ventre, documentals, pel·lícules... Col·legi, 5 Capdepera. 971 564 434

CIÈNCIES OCULTES

CARTOMÀNCIA. Respostes clares i encertades. Manacor. 666 683 774

ASTROLOGIA, naturologia, tarot, numerologia, vidència, interpretació de somnis, paraciència. Einès Ojeda. Consultes a Manacor, Ciutat i Menorca. 651 072 677

TAROT, DESEMBRUIXAMENTS. Problemes de parella, protecció de males influències, desavenències familiars. Consultes amb hora prèvia. 971 299 719 607 716 683 Francesc

ASTRÒLEG: Eliseu Gallardo. Lectures particulars, classes particulars i grups, cita prèvia. Andrea Doria, 5 a sobreàtic. Ciutat. Gran Via 688-2-2 cantonada Girona de Barcelona. 696 840 643 www.Astroanamnesis.es

TAROT MIQUEL Treballs ocults, embruixaments i desembruixaments, protecció personal i negocis, expert en unió i tor-

nada de la parella, protecció enemics. La voluntat. 971 293 967 610 213 002

CONSTRUCCIÓ I ELECTRICITAT

SISTEMES ELÈCTRICS. Simó Riera. Instal·lacions elèctriques i sanitàries. Carrer del Paradís, 59 Inca. 639 026 701

AIRE CONDICIONAT Robert i Sebastià. Alber, 3-K Son Verí Nou. 606 948 889

EUROWOOD. Parquet flotant de fusta natural. Jordi Sureda, 64. Manacor. www.eurowoodmallorquinadeparquets.com 620 658 924

JARDINERIA ES CARRITXÓ. Quinta Volta, 146. Es Carritxó. 619 408 608

CONSTRUCCIONS B&O. Construccions i reformes. Carrer Torrent, 9 s' Arenal. 608 583 305

BANYERES. A mida sense obra. Clima Hotel. Licorers, 169. Polígon Marratxí. 971 604 284

CALABUCH. Fontaneria, picapedrers, pintura, electricitat, ferreria, cristalleria, alumini i PVC. Llorenç Riber, 2 Ciutat. 871 962 760

XISCOMUNNÉ. Taller de torn i fressa, ajustador, realització de prototips, reparació i construcció de maquinària, fabricació de pinyols i rodes dentades, treballs artístics, elements de decoració. Isidor Antilló, 51 Ciutat. 971 278 822

BCLIMAAire condicionat. Baix des Cos, 25, Manacor. bclima@hotmail.com 971 551 622

CRISTALLERIA DIAMANT. Murals de mirall, instal·lacions comercials, tancament d'alumini, cristall aïllant de seguretat, gravats i bisellats. Bartomeu Calatayut, 5 Son Cladera. 659 682 492

POLIMENTS I VITRIFICATS SASTRE. General Weiler, 29 Inca. 971 503 936

DECOMAR. Envernissats, lacats i pintats. Can Valero, 30 local 13. 629 905 185

PEP MASCARÓ. Reformes d'obra, fontaneria, electricitat, ferro... Can Mete, 6 Pòrtol. 971 797 155

CONSTRUCCIONS SERRA-GARAU. Garriga, 29 Pòrtol. 695 161 139 - 37

ANUNCIAU-VOS A L'ESTEL

(les empreses 25 cèntims la paraula)

Nom DNI

Cognoms Tel.

ATENCIÓ

- Escriviu un sol anunci per cupó
- Usau lletres majúscules
- Escriviu dins el requadre el text

Ompliu aquest cupó i envieu-lo a:

L'ESTEL. Carrer Bellavista, 44. 07240 Sant Joan (Mallorca)

REFORMES EN GENERAL. Fontaneria, electricitat, pintura. Instal·lador autoritzat. Urgències 24 hores. [www. Bypass.es](http://www.Bypass.es), kz 654 036 929

BARCELÓ. Muntatges i reparacions elèctriques. Consultoria laboral i fiscal. Nuno Sanç, 23 Manacor. 637 372 306

INSTAL·LACIONS ELÈCTRIQUES, antenes satèl·lit, TDT, telefonia, centraletes digitals. TELMANaus Poima, passatge A Local 25 Can Valero 971 760 400

HIPERMADERAS. Portes, finestres, persianes, trespols, llistons, gelosies, tarimes, cuines, pèrgoles ... i més. Fusters, 36 Polígon de Manacor. www.HIPERMADERAS.COM 971 555 182

METALISTERIA Son Peretó. Alumini, persianes, cristalleries, oscilobatents, ferro, arrambadors, barreres, ... Son Peretó, 4 Manacor. 971 550 160

CONSTRUCCIONS I REFORMES. Antoni Fernández. Cabana, 47-3-D. Pont D'Inca. 609 844 438

MALLORQUINA DE TOLDOS. Confecció de tendals, cobertura de piscines, motorització i reparacions, tendals de camió. Licorers solar 169-170 nau 33 Polígon de Marratxí. 971 229 714

BANYERES A MIDA. Per un perfecte acabament en la deteriorada, fabricada en vidre acrílic. Fàcil instal·lació sense obres. Licorers, 169-170. Polígon de Marratxí. infi@hotel-canariassl.com. 971 604 284

CARLOS DA MONTE BARRETO. Electricista. Obres, il·luminació, manteniment, intal·lador autoritzat, camvis de tensió, urgències. carlosadamonte@yohoo.com. ar 629981 183

MARGERS. Feim tot tipus de feina amb pedra. A la seca o amb pasta. 666 130 369

INSTAL·LACIONS I MANTENIMENT J. SOLER. Calefacció, aire condicionat, termos, canvis de canonades, pintura, picapedrers, reparacions i obres, electricitat, grup pressió instal·lació i piscines. 617321015

ENRAJOLATS I ALICATATS Professionals en construcció. Banyes, cuines, trespols de porcellana etc. 671 446 876 652 187 721

CONSTRUCCIONS M D 2 Cases, xalets, reformes. 971 531 385-635 531 034 971 509 620-615 105 125

XESCMARTI. Paviment continu decoratiu. Paviment impresos, Cantó decoratiu, Enrajolats. Trespols. Sant Joan, 2 Sóller. 646 037 667 xescmarti.com

ECOELÈCTRICA. Electricitat en general. Energia solar. Cobertes fotovoltàiques. Instal·lador autoritzat. Manuel 646 825 308

PINTURES I LACATS. Biel Tugores. Pintura rústica, esponjats, estucats, façanes... Lluc, 180 Inca. 971 515 588

SERVEIS SANITARIS EU MOLL. Instal·lacions sanitàries, calefacció i piscines. Vicenç Buades, 40 Tel 971 865 061

ELÈCTRIQUES MANRESA. Instal·lacions elèctriques, antenes satel·lit, telefonia mòbil, aire condicionat, venda d'electrodomèstics. Ariel, 12 . Cala d'Or. Tel. 971 657 378

CONSTRUCCIONS TOMEU RIBES. Constructors i margers. Sant Josep, 66 Vilafranca. Tel. 670 027 726

ELECTRO ESPORLES. Instal·lacions elèctriques en general. Jaume I, 6 baix. Esporles. Tel. 971 619 025

BALEAR DE MANTENIMENT I AUTOMATISMES. Automatitzi la porta. Basculant, enrollable, corredora, batent. Venta, instal·lació i reparació. Contacte: 622 210 069 bma.amm@gmail.com

CONSTRUCCIONS JAUME I ROSSELLÓ. Doctor Fleming, 34 A Mòbil 607 858 666 jaumeirossello@terra.es LLubí

ESTÈTICA I PERRUQUERIA

SA PERRUQUERIA. Soldat Soberats Antolí, 18 Ciutat. 971 296 936

PAZVENTURA SPA. Gimnàstica facial, reflexologia facial, depilació natural. Massatges. Antoni Frontera, 9. 971 905 476

MIRANDA GYM. Carrer Guasp, 58. Plaça Sant Marino, 6 Coll den Rebassa. 971 267 994

DISSENYADOR DE MODA. Xisca Estremera. Confecció, transformació, arrenjaments. Joan Miró, 113A. 971 287 479 xiscaesmas@hotmail.com

DEMAR. Perruqueria i estètica unisex. Manicura, depilació. Aragó, 80. Ciutat. 971 249 689

PROFESSOR DE IOGA. Isabelle Ravenstein. Palma, 17 Sant Joan. monpetit@ravenstein.com

couk. Tel. 618763970

JOANA SEGURA. Depilacions, tractaments corporals i facials, manicura, pedicura, maquillatge. Formentor, 75 Pollença. Demanau hora al 971 530 058

PERRUQUERIA I ESTÈTICA. Antònia Marín. Campanar, 1 Alaró. Demanau hora al 971 518 639

PERRUQUERIA UNIXEX CATI. Carrer Llaneres, 53 Santanyí. 971 653 001

SANDRA MENDEZ: Fotodepilació, fotorejuveniment, fototeràpia antiataques, fototeràpia antiacné. Sant Bartomeu, 114-2-B Consell 696 178 499

ESTÈTICA I MASSATGES MARI. Depilació, manicura, ... Massatges, antirues... i més coses. Carrer Cristòfor Colom, 28. Alcostat de Correus. Porto Colom. Tel. 639 013 315

CA NA ROSETA. La perruqueria des de l'any 1931. Avinguda Baix des Cos, cantonada Sant Joan. Manacor. Demanau hora al 971 550 053

PERRUQUERIA DE SENYORES BARCELÓ. Carrer Ramon Muntaner, 43 Ciutat. Demaneu hora al 971 758 957

PERRUQUERIA DE SENYORES MAKÀ. Botànic Bianor, 19, s'Arenal de Mallorca. Tel. 971 260 756

BELLES FORMES. Depilació laser i normal, massatges, tractaments obesitat, tractament contra les rües, manicura... Pizarro, 13 Manacor. 971 559 533

L'INFINIT D'UNESTEL. Tractaments corporals, thai massatge, quiromassatge, reflexoteràpia podal, reiki. Baix des Cos, 39 A Manacor. Demanau hora. 971 556 113

FUSTERIA I FONTANERIA

FUSTERIA AMENGUAL. Portes, persianes, armaris, porxos i cubertes, embigades, vidriera europea, decorats, cuines... Crèdit Balear, 10 interior nau A i B. Es Viver. 971 471 607

FUSTERIA ROCA. Mobles de cuina, bany, llibreries, parquet... Alferes Ribes Santandreu, 5 Ciutat. 609 325 792

KÄHRS. Parquet & inspiració. Venta, instal·lació i restauració de parquet flotant. Tarimes, revestiment de parets i sòtils.

General Riera, 21 Ciutat. 971 203 702

FUSTERIA MIQUEL ÀNGEL. Mobles de cuina, bany, llibreries, parquet... Tinent Ferrà Fiol, 6 Ciutat. 971 907 591

NICOLAS CRISTALERO. Decoració, i acristallament en general. Metal·listeria en alumini. José Maria Usandizaga, 8 So n'Oliva. 971 209 239

ARAGÓ ANTONELLI. Fontaneria en general. Manteniment. Mateu Enric Lladó, 34-C-4-K Ciutat. 608 636 605-669 475 959

TONI JAUME. Armaris encastats, mobles a mida. Sant Rafel, 41, A Manacor. 971 554 112

S'AIGO NETA. Instal·lacions de fontaneria, calefacció, aire condicionat, tractament d'aigües, energia solar. Plana, 39 Maria de la Salut. 620 410 572

RAFEL PROHENS. Tornejats, enrevoltillats, restauracions, cercol motllura, feines per encàrrec. Arquitecte Gaudí, 6 Manacor. 971 554 285

JOAN DURAN. Restauracions i muntatges, mobles a mida, escales, mobles de cuina, etc. Murillo, 9-B Manacor. 615 672 028

FUSTERIA CAN COLOMET. Sa Rota des Pinar, 7 Maria de la Salut. 971 525 782

FUSTERIA ALSAMORA. Carrer Jesús, 34 Ariany. Tel. 971 830 275

FUSTERIA MONTERO. Mobles a mida i decoració, en fusta o en alumini. Carrer dels Licorers, 26-A. Polígon de Marratxí. 971 605 196

FONTANA. Muntatge i reparació de fontaneria, gas, aire condicionat. 609 676 145

TECNOMETÀLICA. Serral·leria, acer inoxidable, llautó, coure, alumini. Feines per: nàutica, aviació, hostaleria, decoració, etc. Conradores, 37 L-1 Polígon de Marratxí. 971 604 536

ROBERT I SEBASTIÀ. Conductes de fibra, aire condicionat. Alber, 3 Son Verí Nou. 60694 889

MEDICINA

CONSULTA DE PODOLOGIA RIGO. Anàlisi informatitzat de la marxa, cura de berrugues, suports plantars. La Rambla, 40 local 1 Campos. www.rigocespedes.com 971 160 471

FISIOTERÀPIA I REHABILITACIÓ. Massatge terapèutic, mal d'esquena, drenatge linfàtic, laserteràpia, estiraments... Benvinguts, 9 Cala d'Or. 617 319 431

MASSATGES relaxants i terapèutics. Imposició de mans també a domicili. Sant Rafel, 26-A-1 Manacor. 669 448 798

FISIOTERÀPIA. Col. 21. Úrsula Perelló. Carrer Vicenç Buades, 41. Tel. 971 867 003 ursi.perello@gmail.com Port de Pollença

TOP DENTAL PEGUERA. Dr. J. Schmitter. Estètica, implants, ponts... Av. Peguera, 12-A local, 12. Peguera. Tel. 971 685 197 info@zahnarzt-peguera.com

ANIMA'T. Teràpia i Salut. Centre de Psicoteràpia i Gestalt Mallorca. Tractam allò que te limita en la vida: ansietat, pors, pànic, fòbies, depressió, estrès d'examen, compulsions, enuresis, problemes amb nins, etc. Primera entrevista gratis. www.animate.com. Es Parc, 8, Ciutat. 971 780 301

GABINET D'ACUPUNTURA. Mesoteràpia, massatges, depilació Laser. Alcúdia, 51 Consell. 971 622 579

ESPAITERAPÈUTIC. Doctor Joan Mir, metge de família, màster en sexologia i parella, màster en teràpia de conducta. Estàs satisfet amb la teva relació amb la parella? Pateixes tu o la teva parella qualche trastorn sexual? Pensau separar-vos? Consultau-nos. Font i Monteros, 22-1-A Ciutat www.espaiteραπεutic.com 971 919 190

ÒPTICA SANTAPONÇA. Riu Sil, 10. Santa Ponça. Tel. 971 692 335

CENTRE ÒPTIC BELLAVISTA. Òptics - optometristes. Montis-sion, 5 Pollença. 971 533 198. Ponent, 2 Port de Pollença. 971 866 552

MOTONÀUTICA

VERT & VERT. Venta, custòdia, manteniment. Pocomaco, 10 Can Valero. 971 298 158

NÀUTICA ES FORTÍ. Reparació i manteniment d'embarcacions. Sebastiana Clar, 5 Santanyí. 667 426 972

PERSONALS

FADRÍ de 53 anys, cerca dona per a relació seriosa. 617 005 901

PRODUCTES NATURAL I ECOLÒGICS

CANROS. Agricultura ecològica. Can Ros, 43 Calvià. 971 670 031

ASHMI-CHELA. Herboristeria, cosmètica natural, productes esotèrics. Gabriel Carbonell, 30 Ciutat de Mallorca. 971 240 335

FARMANATURA. Herboristeria, dietètica, dietes i consells. Passeig Colom, 34 (al costat de la peixateria) Can Picafort. Tel. 971 850 847

FINCA SON BARRINA. La major botiga de productes ecològics. Dimecres de 9 a 17, dijous i divendres de 9 a 20. Dissabtes de 9 a 17. Camí son Frontera,, carretera d'Inca a Llubí km 6 www.mallorcaorganics.com 971 504 540

L'ARC NATURA. Productes biològics, herbes medicinals, cosmètica natural, productes per a celiacs. Bernat Vidal i Tomàs, 23 Santanyí. 971 653 001

BOTIGA CAFETERIA. Degustació de productes ecològics. Venta d'hortalisses ecològiques. Activitats medi ambientals. Autovia de Manacor Km. 40 Vilafranca. Tel. 971 560 631

ECOLÒGICA MALLORCA. Productes per el consum responsable. www.ecologica-mallorca.es. Sa Plaça, 6 Sineu. Tel. 971 520 577

CAN BATLIU. Productes ecològics per a l'agricultura i la jardineria. Productes fitosanitaris. Via Portugal, 25 Manacor. Tel. 971 550 519

CAN COLETO. Vins ecològics. Visites concertades. Convent, 10, Petra. Tel. 971 561 544

ECOFORN. Pa i pastisseria ecològica d'espelta elaborada de manera artesanal sense additius ni conservants. Mediterrani, 2 Porto Cristo. Tel. 615 910 992

FOX FIBRA. Cotó orgànic "ecològic", sense tintes ni lleixivets, ni cap altre producte químic o sintètic. Suau, confortable, antial·lèrgic. Venta a l'engròs i a la menuda al carrer Blanquerna, 6 de Ciutat. Tel. 971 200 720

LA CASA NATURAL. Construcció, reformes, ecobioconstrucció, bioclimàtica, aplicació de pintures i vernissos naturals, aïllaments, suro natural per a trespols. Jardineria i agricultura biològiques. Estúdis geobiològics. www.lacasa natur-

al.net Tel. 971 140 453

RESTAURACIÓ

SA BOTIGA DE BUFFONS. Teatre Cafè Presentacions, aco-miadaments, aniversaris, sopàs d'empresa, menús especials. Viu el teatre d'una altra manera. Consulta programació a sabotigadebuffons.com Vall-dargent, 29 Ciutat. 660 419 673

RESTAURANT XINÉS. Can Jordi. Menjar casolà Xines a la carta. Menú a 7'20. Nicolau Taverner, 2 Lluçmajor. 971 120 312 / 600058763

SA TAVERNA DEN FERRÀ. De dia pa amb oli. Ala nit pub amb actuacions musicals. Plaça d'en Tomeu Penya, Vilafranca. 971 560 279. Dilluns tancat.

RESTAURANT XALOC. Menú a 12,50 euros. Peix i marisc. Les Estantes, 23 Colònia de Sant Jordi. 971 655 117

LA PARADA. Menjars preparats per endur-se'n Oms, 43 Ciutat. 971 718 213

S'AMARADOR. Restaurant pizzeria. Se menja a la carta. Miramar, 51 Sa Ràpita. 971 640 689

CAN PEP. Restaurant dues forquetes. Menú a 15 euróns. Miramar, 30. Sa Ràpita. 971 640 102

BRISES. Restaurant a la carta. Arrossos i mariscos. Miramar, 37 Sa Ràpita. 971 641 440

RESTAURANT XALOC. Menú a 10 eurons, caps de setmana a la carta. C/ Xaloc, 36, Sa Ràpita. www.mesonxaloc.com. Tel. 971 640 635

BAR EL MAESTRO. Menú diari. Menjars per encàrrec, tapes variades, fritures de peix. Guillem Sureda Melendez, cantonada Alferes Olesa Gual. Ciutat. 677 765 596

ART CAFÈ. Amanides, pastisseria selecta. Celebracions de batejos i nocces. Plaça Alexandre Fleming, 2-B. Ciutat. 971 070 934

KASCAI PORTITXOL. A la carta 25 euróns. Vicari J. Fuster, 71 Ciutat. www.kaskai.com 971 241 284

ROPIT'S. Bar, restaurant, cerveseria. Plat del dia 4 euróns. Sant Vicenç de Paül, 56 Ciutat. 871 961 645

TARPAS. Tartas & Tapes. Costa i Llobera, 20 baixos. www.tarpas.es 971 465 612

RISTORANTE LA TOSCANNA. Pastes, pizzes, peixos,

carns... 15 euróns de mitjana a la carta. Avda. Peguera, 71 Peguera. 971 687 959

CAN PEP. Carns i delícies. Guanya temps i comana per internet. www.carniceriacan-pep.com Cases des Poble, 7 Sant Marçal. Carrer Major, 115 Porr-tol. 971 797 280

CAN BIEL FELIP. Menú a 8 euróns. Miquel Capllonch, 45 cantonada carretera Sóller. Ciutat. 971 906 831

LA DEHESA DE SANTA MARIA. Especialitat en productes ibèrics. Menú a 10 euróns. Aragó, 34. 971 468 138

ES MOLÍ DE CONSELL. Menú a 6 euróns. General Ricard Ortega, 26 Ciutat. 657 012 921

POLIESPORTIU SINEU. Menú diari a 7 euróns. Cuina casolana i carn torrada a la carta. 971 521 144

SON TOREÓ. Plats típics mallorquins. Cuina de mercat. Solera avalada per tres generacions. Son Torelló, 1 Sineu. 971 520 138

CELLER CAN NOFRE. Menjars per encàrrec a la carta. Enagistes, 3 Manacor. 871 989 110

BINICANELLA. Antic Monestir. Restaurant Rural. Nova direcció: Petra Riera de can Castellar. Arrossos, paleta de me i porcella rostida al forn de llenya. 25 euróns a la carta. Carretera Son Cervera a Capdepera Km. 2. 971 567 270

CAFETERIA CAN ALLUNA. Plats combinats a 5 euróns. Cana Xisca, 5 local, 4 Pont d'Inca. 971 422 272

CAN LLUÍS. Menú a 6 euróns. Berenars i tapes. València, 37 Manacor. 666 921 823

BAR RESTAURANT VICTÒRIA. Menú diari 8 euróns, dissabte 10, infantil 8. Gremi Forners, 28 Son Castelló 971 432 253

ES CANTÓ DE CAS CON-COS. Menú a 8 euróns, festius a 15, els vespres 14. menú de sopars d'empresa. Menjà per endur-se'n. Cas Concos des

Cavaller. 971 839 548

AVANTE. Menú a 7'50. Carrer mestre Chapi, 26 al costat de l'església. El Viver. 971 473 687

HOSTAL RESTAURANT CAFÈ-HPC. Menjar per endur-se'n, amb 20% de descompte durant tot l'any. Cristòfol Colom, 5 Porto Colom. 971 825 323

AGROTURISME CASSANT. Habitació doble amb berenar, 184 euróns. www.cas-sant.com 971 630 298

ESCOLA D'ALIMENTACIÓ NATURAL. Cursos de cuina energètica bàsica, cuina energètica avançada, cuina medicinal. Rosa Tugores www.la-maviva.com 971 757 617

SES XARXES. Dies feiners menú a 7 euróns. Menjar per endur-se'n. Dissabtes i diumenges xocolata amb xurros. 971 810 402

INTENSIU. Berenars i tapes. Especialitat en anguiles. Diven-dres i dissabtes concert alternatiu. Carrer de les Germanies s/n Muro. Reservau al 971 860 646

ES CELLER. Carrer de l'hospital, 46 Petra. Menú a 8 euróns. A la carta 12 euróns de mitjana. Sopars d'empresa. 971 561 056

LIZARRAN. Tavernes selectes. Menú a 8 euróns. A la carta i tapes. Fra Juníper Serra, 14 Manacor. 871 989 220

MOTIVITY GLOBAL. Hostesses, models, personal per a esdeveniments... Vicenç Joan Rosselló, 59 Ciutat. 971 455 785

RESTAURANT CAN'ARABÍ. A la carta 30 euróns de mitjana. Nocces, comunions, banquets d'empreses... Camí de Bel-leure, K. 1'20 Binissalem. 971 512 211

RESTAURANT LATAKIA. Menú vegetarià. Especialitat Cuina sirio libanesa. Falafet, Hummus, Tabalé. Carrer Torrent, 5 Ciutat. 971 457 302 608 054 943

RESTAURANT ATÍPIC. Menú diari 12'90. Paella els diu-

menges i per endur-se'n. Gran assortiment de vins. Joan d'Austria, 12. Badia Gran. 971 785 322

BAR TONI COTXER. Especialitat en tapes variades. Plaça Major, 19 Sa Pobla. 971 540005

SANT JORDI. Bar Restaurant. Menú a 7'50. Formentor, 73. Pollença. 971 531 536

CASAPAGESA. Vine a gaudir d'un bon berenar, un millor dinar i un insuperable sopar. C/ de la Rectoria, 1 Sóller. 971 638 087

RESTAURANT SARESIDÈNCIA. Bufet a 9'50. Nocces, batejos, comunions. Dissabtes vespres bufet i ball de saló. Ctra. Cala Figuera s/n. Tel. 971 653 560 Santanyí

RESTAURANT PARISIEN. Menú a 8 eurons. Servei a la carta. Ciutat, 18 Artà. Tel. 971 835 440

BODEGA CAN PANXO. Menjars casolans. A la carta 15 de mitjana. Verge del Carme, 4 Port de Pollença. Tel. 971 866 356

RESTAURANT CAN FERRÀ. A la carta 12 de mitjana. Carrer de Sant Pere, 3 Port de Pollença. Electrocorreu info@can-ferra.com Tel. 971 867 006

RESTAURANT CAS'HEREU. Menú del dia a 8. Festius a 15. Vespres a la carta: amanides, pa amb olis, carn i peix a la planxa. Pere Estruch, 1 Binissalem. Tel. 971 886 873

BAR KIKE. Plat del dia 5 més la beguda. Gremi Boters, 5 Son Castelló. Reservau taula al 971 432 028

CAFETERIA BON VI. Plat del dia, 8 euróns beguda inclosa. Plats combinats, tapes, entrepans. Santa Maria del Camí, 3 Port de Sóller. Reservau al 971 632 057

RESTAURANT CAN MIQUEL. Avinguda de les Dàlies, 31 (davant l'Església) Palmanyola. Reservau al 971 617 727

RESTAURANT CAN JERONI. Menú a 7. Els caps de setmana al vespre a la carta. Carrer de Mossèn Alcover, 11. Son Carrió

CORTINATGES

ESTORES

CORTINES TEQUINES A MOTOR ENROLLABLES

SCREEN CORTINES OFICINA

SOFAS A MIDA

COIXINS DE LLIT TAPISSATS A MIDA

PAPERS PINTANTS I COLOCACIÓ

Gran Via Colom, 150 tel. 971 501 108 INCA

CELLER LA PARRA. Cuina típica mallorquina. Paella vegetal, porcella, paella mixta, tumbet... Joan XIII, 84 vora la benzinera. Port de Pollença. Reservau al 971 865 041

ES RECÓ DEN BLAI. Menú a 8'25, cafè inclòs. Joan Carles I, 62 de Muro. Reservau al 971 861 050

RESTAURANT CAS BEATO. Menús a 12, festius a 20. Servei a la carta. Carrer Tanqueta, 1 Randa. Reservau al 971 120 300

BAR BARA. Berenars, menú a 6, carta. Ctra. Manacor, km 4'8 Reservau al 971 427 780 Son Ferriol.

RESTAURANT CAN TITO. Peix i marisc fresc. Cuina mallorquina. Passeig del Born des Molinar, 2 Reservau al 971 271 016 cantito2001@terra.es

CAFETERIA CLUB NAUTIC CALAGAMBA. Menú Del dia a 8. Tapes variades, paelles i fideuades. Menjars per encàrrec. Passeig Cala Gamba s/n. Tel. 971 262 372

RESTAURANT ES CRUCE. Cuina mallorquina a la carta: porcella, rap a la marinera, cargols, me i picada. Gran varietat de plats per endur-se'n. Carretera Ciutat a Manacor km.41 Vilafranca. Reservau al 971 560 073

CELLER RESTAURANT SA

TRAVESSA. Cuina mallorquina. L'amo és el cuiner. Menú a 9'50. Carrer Murta, 16 Inca. Reservau al 971 500 049

"LAPOULETOQUÉE. Restaurant. Menú a 13'90. La Rambla. Ciutat de Mallorca. Reservau al 971 713 596

SERVEIS PROFESSIONALS

TOT EN SERVEI DOMÈSTIC. Atenció a persones majors i servei domèstic. www.centrodeeleccion.com 971 754 916

SOPIDISSENY. Copisteria, impremta, retolació, encuadernació. Garcia Orell, 14 Ciutat. 971 462 900

ADMINISTRACIONS ANDRATX. Menéndez Pelayo, 18 A Andratx 971 236 101

DOMESTIC SERVEI MALLORCA. Internes, externes, matrimonis, caps de setmana, cuiners, tenir cura d'ancians, assistència hospitals. Carme, 3-A Ciutat. 971 723 988

MIQUEL RIERA. Fabricació de maquinària agrícola. Homologació i matriculació de remolcs. Toros homologats. Ctra. De Felanitx (antiga farinera) Vilafranca. 971 560 314

DESIMPER. Productes de neteja.

ja. Ollers, 109 local, 4 Polígon de Marratxí. 607 938 491

MUDANCES MEDITERRANEE. Cada setmana a Alemanya, Suïssa, Mallorca, Eivissa, Menorca, Costa Blanca. www.mudanzas-mediterraneo.com 971 434 155

FILATÈLIA. Vols una valoració dels teus segells... T'interessa comprar o vendre? Vols colleccionar i no saps la millor manera de fer-ho? Posa't en contacte amb el Grup Filatèlic Gent Cardessana. Clavells, 5 07530 Sant Llorenç. 971 569 377

AUTOESCOLA Lluís Ferrer. Llicència de ciclomotor, permís C (de Camió), Cursos BIP (taxi, ambulància, policia...) Major, 27 Sant Llorenç www.autoescolluisferrer.com. 971 838 406

MARTA MIMO & TOMEU REINÉS. Complementos de sac i roba. Antoni Maura, 4 Sóller. 661 021 075

CLUB GIMNÀSTIC. S'Arenal Platja de Palma. Camí de ca na Gabriela. Dilluns i dimarts gimnàstica rítmica. 971 120 089

CLINICA VETERINÀRIA SINEU. Dilluns, dimecres, divendres i dissabtes d'11 a 13 hores. De dilluns a divendres de 16'30 a 20'00. Carrer des Menestrals, 20. 971 520 349 veterinary@cvsineu.com

FORCAT Neteges forestals, poda de pins i de palmeres. 637

Necessitam comercials, reporters/es...

Bones comissions

971 858 580

estel@premsaforana.cat

792 192

ASSESSORIA PORTO Colom. Assessorament fiscal, contable, laboral. Carrer Cristòfor Colom, 38 Porto Colom. Tel. 971 826 181 aeportocolom@telefonica.net

RENTADURIA TINTORERIA JOAN. Cortines, cobertors, catifes, nòrdics... Passeig Colom, 55 Can Picafort. Tel. 971 850 037

LLEÓ VERD. Floristeria, perruqueria canina, animallets. Carrer d'Avall, 12 Sineu. Tel. 971 520 789

MAPFRE. Tota classe d'assegurances. Ronda de l'Estació, cantonada Bons Aires. Sineu Tel. 971 520 870 perels@mapfre.com

FUTUR CLIMA. Venda i reparació d'aire condicionat. Maquinària d'hostaleria i alimentació. Mòbil 678 547 937 s'Illot.

INTERNET I SISTEMES POLLENTIA. La Gola, 11 baixos. Port de Pollença. 971 867 796 info@nchinformatica.com

PUBLICITAT ÀNCORA. Brodats, serigrafia, reclams publicitaris. Margalida Monlau, 48 Son Ferriol. Mòbil 661 711 656

FUTURQUIMIA. Fabricam desinfectants per a piscines, per rentar roba de l'hostaleria, per a rentar vaixelles... Carrer Asipo, nau, 2 Tel. 971 759 259 Can Valero

BALL DE SALÓ SOCIAL STYL. Piano Bar. Donam classes de ball. Els caps de setmana ball per tothom. Carrer de Manacor, 2 Campos. Mòbil 661 565 119

PARQUET I ARMARIS MIQUEL COLINA. Parquet,

armaris, tarimes, portes, cuines... Marbella, 15 local, 3 can Pastilla. Tel. 971 263 657

CAS FERRER-ARTESANIA EN FERRO. Serralleria, forja artística, metal·listeria, reparació de molins. Carrer Blatera, 2 Son Ferriol. 971 429 579

U.K. IMPORTS. Distribuïm cerveses britàniques. Guinnes, Heiniker, Tetley, Cruz Campo... La Creu, 21 Llubí. Tel. 971 522 280

PERFORACIONS AIGÜES MALLORCA. Sondes d'aigua garantida. Tel 620 632 714

RESIDENCIA GENT GRAN CALA ESTÀNCIA. Miquel Massutí, 22. Can Pastilla

PISCINES SÓLLER. Construcció de piscines i aljubs. Camí de sa Figuera, 27 Sóller. Tel. 656 951 382

RESIDENCIA GALES. Per a tercera edat. Vàlids i assistits. Possibilitat de subvencions. Assistència mèdica, fisioterapèutica, rehabilitació. Miquel Rosselló alemany, 17 Ciutat. Tel. 971 401 776

METALISTERIA MARTINEZ. Treballam el ferro. L'acer i l'alumini. Gremi Tintorers, 16 Son Castelló. Tel. 971 430 156

SEGONA MA. Mobles i articles de segona ma. Salvador Joan, 53 Manacor. 622 466 581

GRUP CATALANA OCCIDENT. Isidre Martínez, agent d'assegurances. Bisbe Taixaquet, 61 Lluçmajor. 971 661 760

L'ESTEL

BOLLETÍ DE SUBSCRIPCIÓ

Nom

Adreça

C.P. Població

C.I.F. Tel

M'interessa una subscripció

C/c o llibreta núm.

Codi Entitat	Codi Agència	D.C.	Número de Compte
<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>

Se subscriu **L'ESTEL** per un any prorrogable si no hi ha ordre en contra i per un import de 40 € anuals

Signatura:

**Ompliu aquesta tarja i enviau-la al
Carrer Bellavista, 44
07240 Sant Joan (Mallorca)**